

# Mỹ Nhân Âm Áp

## Contents

|                                                                                                                |          |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Mỹ Nhân Âm Áp</b>                                                                                           | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                                                                                          | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                                                                                          | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .                                                                                          | 4        |
| 4. Chương 4 . . . . .                                                                                          | 5        |
| 5. Chương 5 . . . . .                                                                                          | 6        |
| 6. Chương 6 . . . . .                                                                                          | 8        |
| 7. Chương 7 . . . . .                                                                                          | 9        |
| 8. Chương 8 . . . . .                                                                                          | 11       |
| 9. Chương 9 . . . . .                                                                                          | 12       |
| 10. Chương 10 . . . . .                                                                                        | 14       |
| 11. Chương 11: Hòa Hảo Sau Thực Hiện Chương 1 Muốn Đẻ Ở Cây Đào Ra Thao Trường Lâm<br>Lời Hứa H (hạ) . . . . . | 15       |
| 12. Chương 12 . . . . .                                                                                        | 16       |
| 13. Chương 13: Vương Gia Bị Bức Hôn . . . . .                                                                  | 18       |
| 14. Chương 14: Mỹ Nhân Bỏ Chạy . . . . .                                                                       | 19       |
| 15. Chương 15 . . . . .                                                                                        | 21       |
| 16. Chương 16 . . . . .                                                                                        | 22       |
| 17. Chương 17: Vương Gia Đón Dâu . . . . .                                                                     | 23       |
| 18. Chương 18: Nội Tình . . . . .                                                                              | 25       |
| 19. Chương 19: Hòa Hảo Sau Khi Cưới, Liên Có Thể Ở Trên Lưng Ngựa Tiến Hành Mã Chấn H<br>(thượng) . . . . .    | 26       |
| 20. Chương 20: Hòa Hảo Thành Thân Sau Liên Có Thể Ở Trên Lưng Ngựa Tiến Hành Mã Chấn<br>H (hạ) . . . . .       | 28       |
| 21. Chương 21: Đại Kết Cục . . . . .                                                                           | 30       |
| 22. Chương 22: Phiên Ngoại Về “ghen” . . . . .                                                                 | 31       |

## Mỹ Nhân Âm Áp

---

### Giới thiệu

Editor: Riz ( Une Tasse de Riz)Nhân vật chính: Vương gia × Mỹ nhânTình trạng bản gốc : Hoàn 21 chương + 1 phiên

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-am-ap>

## 1. Chương 1

Thập cửu hoàng tử là người được phụ hoàng sủng ái nhất.

Hoàng đế nói: " Nói cho ta biết, ngươi muốn làm cái gì?"

Thập cửu hoàng tử nói: Thứ ta muốn là, làm một Vương gia nhân tản phong lưu dâm đảng, trừ bỏ hoàng đế không ai quản được ta, có thể uống rượu, có mỹ nhân, còn có thể ngủ.

Mười năm sau, hoàng đế băng hà, bát hoàng huynh lên làm hoàng đế, thân là đệ đệ của hoàng đế, hẳn lợi dụng thánh quyền thực hiện mong ước thời niên thiếu của mình, sống ở bên ngoài thành, làm một Vương gia nhân tản dâm đảng, thanh danh phong lưu truyền khắp trên dưới triều dã.

Vương gia mê muội mỹ nhân mới tới của Hình Hương Uyển, nhìn đến ba ngàn tóc đen khuynh sái, da trắng chân dài, mị thái hồn nhiên thiên thành, ngẫu nhiên liếc nhìn bóng dáng màu đỏ mang sa mỏng che mặt treo chuông bạc đang đing đing đang đang, dầm guốc gỗ lay động tâm tình trên lầu, ngắm nhìn vẻ đẹp mông lung đó đều sẽ cảm nhận được xuân tình tràn đến như quất vào mặt.

Vương gia liền xem trọng mà đưa ra quyết định, đó chính là muốn bắt mỹ nhân này đưa về phủ đệ của mình, cùng hẳn tương tương nhượng nhượng ( làm chuyện thân mật). Thầm tưởng tượng đến ân da tuyết trắng trần trụi dưới cánh hoa đào, đề ở trên cây đu đưa bồn thật sự có thể dục tiên dục tử.

Vương gia lôi kéo mỹ nhân mặc áo lụa trong suốt, duỗi tay sờ vào nhũ hoàn mà mỹ nhân đang che chắn, sắc tình liếm láp môi mình, ý đồ tà mị cười, cũng không thêm che dấu thân phận cao thượng đặc biệt của mình, hẳn nói, ngươi không cần kêu, ta là đệ đệ của Hoàng Thượng, ngươi cho dù có kêu rách cổ họng cũng không ai tới cứu ngươi.

Mỹ nhân nói, ngươi ngủ cùng ta thì ta sẽ không gọi.

Vương gia:?????

Này rõ ràng khác hoàn toàn so với mỹ nhân khóc trời khóc đất, khóc vì chính nghĩa khóc vì trình tiết trong tưởng tượng của hắn.

Vương gia nói: "Ta còn là xử nam."

Mỹ nhân nói: " Vừa vặn, ta cũng vậy. "

Vương gia nói, ngươi đừng có xằng bậy.

Sau đó mỹ nhân liền điểm huyết Vương gia, đem hắn ấn ở trên giường, cởi quần thượng hắn.

Xong việc, Vương gia ôm chần sững con mắt che mông tròng hắn, nói: Ta rõ ràng là Vương gia, ngươi mẹ nó sao dám thượng ta, ngươi rõ ràng là thụ, ta muốn phái người giết ngươi vì tội phạm thượng.

Mỹ nhân chớp chớp mắt, dùng hạ thể đỉnh đỉnh hắn, nói, cái đó của ngươi nhỏ như vậy, ta sợ ngươi không làm ta thỏa mãn được, cũng không thể thỏa mãn chính ngươi.

Vương gia không phục, nói ngươi nhỏ nhất.

Mỹ nhân vì thế liền xé váy tiến quân thần tốc, làm Vương gia ngửa mặt mở rộng đùi bị làm cho thần trí lay động, từ trên giường trong phòng làm đến cây đào bên ngoài, làm đến tinh dịch chảy ròng khắp cả người màu đồng gọi cảm, da thịt bị cắn ra một đám dấu vết sưng đỏ, làm đến mức Vương gia dùng âm thanh khàn khàn gọi cảm kêu cha gọi mẹ khóc chít chít, gào tên hoàng đế cùng quý phi nương nương kêu phụ hoàng mẫu phi cứu ta.

Mỹ nhân nắm eo hắn hỏi, ngươi nói ai nhỏ.

Vương gia khụt khịt nước nử nói: "Ngươi lớn nhất ngươi lớn nhất."

## 2. Chương 2

Từ bây giờ mỹ nhân bắt đầu cư trú ở Nhiếp Dương Vương phủ, trở thành vương phủ độc bá, mỗi ngày đều vút mị nhân tựa như xà tinh mi điểm hoa lệ câu lấy Vương gia tưng dục trong thư phòng, thư đồng cùng thị nữ đứng bên ngoài thư phòng nghe thấy âm thanh uyển chuyển ngân lên bên trong đều đỏ mặt.

Chỉ trừ Vương gia mặt lạnh nhìn không ra màu đỏ, mặt bị mỹ nhân liếm láp thưởng thức, không chịu được mà tước vũ khí đầu hàng, mỹ nhân yêu kiều mềm mại nằm trên cơ ngực trắng kiện của hắn liếm láp gặm lộng.

Vương gia toàn thân dính đầy nước miếng cùng tinh dịch nhớp nháp, thân dưới ướt đầm dề, lót sách bên dưới mà xụi lơ ở trên bàn, hai chân mở rộng, chất lỏng màu trắng từ huyết khẩu màu hồng ào ạt chảy ra, nhất phái tự đắc mở rộng môn hộ bày ra phong cảnh dâm đẳng, cũng coi như là hoàn thành mong muốn của mình khi còn nhỏ.

Vương gia nói: “Thương lượng một việc, người mẹ nó cấm dục một chút không tốt sao? Cúc hoa của bốn vương đều muốn tàn đến nơi. ”

Mỹ nhân nói: “Cấm dục mười tám năm, ta đã đợi đủ lâu rồi. Đại điều ( "chim lớn" =v=, mà thấy thô quá nên thôi để nguyên) của ta sớm cơ khát khó nhịn.”

Vì thế Vương gia lại bị mỹ nhân lôi kéo hạ thân, điên loạn đảo phượng lật tới lật lui nhường nhường tương tương.

Vương phủ xuân nhật yến.

Vương gia kéo căng cúc hoa tàn lụi tràn đầy dấu hôn không có khí phách mà ngồi trong yến hội. Mỹ nhân yêu kiều mềm mại vô lực gối trên hai tay đút hắn ăn nho tím do Tây Vực tiến cống.

Đám hồ bằng cầu hữu trong yến hội ý vị lâu dài cười, nói hắn tốt số có được giai nhân như thế. Mỹ nhân cười khê, bàn tay thâm nhập vào nội y hắn vỗ nhẹ, Vương gia khóc không ra nước mắt.

Bạch y thiếu niên nhẹ nhàng múa kiếm, con em quý tộc các phủ hầu gia hân hoan trầm trồ khen ngợi, Vương gia vui mừng vỗ tay khen “Mỹ nhân!”, sau đó eo mềm liền bị nắm, mỹ nhân cười tươi như hoa, âm thanh ôn hòa mềm giọng gần xa hỏi hắn: “Đại gia người kêu ai là mỹ nhân vậy?”

Vương gia hạ thể ăn đau, sợ tuyệt hậu nên nói: “Người là mỹ nhân người là mỹ nhân.”

Mỹ nhân nói: “Xem nữa ta liền móc tròng mắt người ra nhét vào cúc hoa.”

Vương gia:.....

Múa xong một khúc, bạch y thiếu niên nhanh nhẹn nhắm thẳng ghế trên, ánh mắt mang theo ý câu nhân thẳng tắp nhìn chăm chăm như quyến luyến điên cuồng Vương gia tà mị gợi cảm mê người: “Tiểu sinh Ngụy Vô Ngải, ngưỡng mộ Nhiếp Dương Vương gia đã lâu.....”

Vương gia cứng đờ mà cứng cổ thanh thô khí thô mà nói: “Cám ơn cám ơn. Đã có giai nhân, ta không còn muốn gì nữa.”

Mọi người ngạc nhiên, mỹ nhân sung sướng.

Mà Vương gia chỉ muốn ngón tay đang tùy ý làm bậy tại hậu huyết có thể rút ra cho hắn thử một cái.

Vì thế đẳng phái thiếu gia trong kinh thành liền đồn Vương gia sợ vợ.

Vương gia đương nhiên là không vui: “Sợ vợ sao, cảm giác dường như không dễ nghe.”

Mỹ nhân nói: “Người nếu không thích giao hợp, ta có thể giúp người.”

Vương gia run lên, ăn nói nhỏ nhẹ thô thô mà an ủi mỹ nhân: “Ta còn phải hầu hạ người đó.....”

### 3. Chương 3

Cuộc sống gia đình quá mức dâm loạn, tư vị mới nếm thử nam phong trừ bỏ thường xuyên súc tàn đầy đất, còn lại gần như cũng không có gì không tốt.

Trừ những lúc bị thao đến mức kêu la bậy bạ, ngày thường Vương gia vẫn được mỹ nhân cho đủ mặt mũi.

—— ít nhất là mặt mũi bên ngoài.

Có mỹ nhân như tu hú chiếm tổ, Vương gia trở nên an ổn hơn nhiều, không hề tìm hoa hỏi liễu, hoặc là phí một ngàn lượng bạc tìm người xướng tiểu khúc, cũng coi như có thể an an ổn ổn làm việc.

Hoàng Thượng lại vui mừng, cảm thấy tiểu đệ đệ mình cứng chiều nhất nhưng lại là bần nhão trét không lên tường cuối cùng cũng có tiền đồ. Tuy rằng không thấy được nhiều thành công, ít nhất không làm tán bại gia tử. Rảnh rỗi chiêu hấn vào triều, còn có thể nói được hai câu tiếng người.

Ban ngày nơi chốn đều là công vụ, ban đêm thoỉ tiêu, thoạt nhìn cũng coi như là hoà thuận vui vẻ.

Nhưng chuyện mà Vương gia vẫn nghĩ đến lão hóa thật ra không phải chuyện này nha...

“Lão tử là Vương gia!” Chẳng lẽ nửa đời sau chỉ dùng được mỗi phía sau, con cháu căn nhĩ phía trước thì vĩnh viễn không sử dụng sao!

Vương gia phong lưu đã là bản tính không thể đổi, ngẫu nhiên cũng sẽ cùng đám hồ bằng cầu hữu ra ngoài uống chút rượu, chậm rãi cảm nhận cú hoa đau đớn.

Nhưng mà mỗi lần đều là trộm từ cửa sau chuồn ra.

Tuy rằng Vương gia võ lực cao cường đệ nhất Trịnh Dương quốc, nhưng chỉ cần mỹ nhân rung chuông bạc đang thổi chút khí bên tai, liền có thể làm hấn xụi lơ thành một bãi nước sau đó lại bị điểm huyết ô đi ra ngoài thao làm thao làm, làm hấn mỗi lần ra cửa đều tự nhiên muốn trốn tránh người kia.

Lâm Không phủ tiểu hầu gia cách vách cười hấn, thao mỹ nhân mà cứ như cười bà quẩn gia, ra khỏi vương phủ còn phải mang dấu lập ngục trang, tuy rằng thoạt nhìn sinh hoạt có vẻ mỹ mãn, nhưng cũng mất đi tự do truy đuổi ngày xưa.

Nhi tử của trần xa lão tướng quân ôm Trúc Diệp Thanh đánh cách say khướt nói: “Không tự do! Không bằng chết! Thế nhân an biết ta chờ chí tự do.....”

“Bốn vương cũng chỉ là cảm thấy mới mẻ thôi.....”

“Vậy liền ném thử tư vị người khác đi.....Trong tiệm mới đến hai vị cực phẩm, tuy rằng không bằng Ngụy Vô Ngải kia, người đừng có nói là phải vì người nợ mà thủ thân như ngọc.....”

Vương gia nào dám nói chính mình dè người ta không thành ngược lại còn bị dè, biện giải hai câu sau đó liền tối tăm mà ôm súc hoa ngồi trong tiệc uống rượu, trái phải là hai thiếu niên vây quanh châm rượu cho hấn, một bên phun khí như gần xa mềm giọng gọi hấn cao hứng. Một cái khinh thanh tế ngữ xuyên qua tai như tiếng mèo con nỉ non: “Vương gia..... Lục nhĩ muốn...”

Vương gia mắt say lơ đãng mộng lung nghĩ: Muốn? Muốn cái gì.....

Lại nghĩ đến chính mình là một đại nam nhân khỏe mạnh lại phủ phục trên giường nâng cặp mộng co dãn no đủ do tập thể hình mà thành, thịt bên trong nóng bỏng đến cực điểm tiếp nhận ra ra vào vào, đánh chụp thọc vào rút ra trong người hấn lại là thân thể thon dài trắng trẻo mĩ mao của mỹ nhân, vòng eo hấn bị nắm chặt, bị va chạm tàn nhẫn đến phía trước phía sau đều không kiểm chế được, nước miếng nước mắt tung hoành chảy đầy đệm giường, thấp thấp giọng cầu xin tha thứ: “Muốn..... Ô.....”

Nghĩ đến việc này lại không khống chế được mà hưng phấn lên, bồng một ngón tay nhỏ duỗi vào vạt áo đi an ủi thân thể hấn, một ngón thâm nhập dưới háng vỗ về chơi đùa.

“Ngọc Nhi muốn Vương gia tiến vào.....”

Âm thanh ăn nói tuy nhỏ nhẹ nhưng lại có thể làm xương cốt đại nam nhân tôn nghiêm mềm nhũn đứng lên, so với vị mỹ nhân trong miệng toàn ô ngôn uế ngữ như ác bá kia không biết có vẻ phục tùng tinh tế

hơn biết bao nhiêu, nhưng mà Vương gia lại trở nên tỉnh táo, một chưởng dùng sức đẩy ra hai người, đột nhiên đứng lên, lão đảo hai bước, trong miệng nói cáo tội, lại giống như bỏ trốn mà chạy như bay xuống dưới lầu, lên xe ngựa hồi phủ.

Chỉ còn lại mấy người hai mặt nhìn nhau.

Vương gia dựa vào xe ngựa nhắm hai mắt, chẳng mấy buồn nôn, chỉ cảm thấy ngực trái bang bang nhảy thảng, hần phát giác có chuyện gì đó không ổn, tựa hồ chính mình cứ như vậy không cẩn thận mà chìm sâu vào.....

“Hần chỉ là tên lưu manh.....”

## 4. Chương 4

Nơm nớp lo sợ trở về phủ, gọi người đem lên thùng nước thả một lượng lớn cánh hoa, ngâm mình ở trong đó, chỉ hy vọng che dấu được mùi hương không thuộc về mình trên người.

Đi vòng quanh trong nước, nhắm mắt nín thở, trong đầu hiện lên lại là gương mặt của mỹ nhân phá hoại kia, mùi hương như có như không của đồ phá hoại, cùng đại diện không phù hợp với khuôn mặt của mỹ nhân kia.

Ta quả nhiên là giỏi. Vương gia vẻ mặt đau trướng nghĩ, hần cảm thấy đại diện của mình mạnh mẽ vô song vậy mà phải chịu mai một như vậy, về sau phải dùng cục hoa cảm thụ tính phúc, thật là vô cùng không cam lòng, rất thống khổ rất khổ sở, thật là trời thách người tài mà.

Lão tử muốn phản công! Vương gia nói, vừa mở miệng liền nuốt vào một mồm to nước tắm cùng cánh hoa, thiếu chút nữa chết ngạt.

Một bàn tay đem hần túm lên, gương mặt của mỹ nhân mỹ kinh tâm động phách bởi vì cau mày mà có vẻ diêm dã đáng yêu.

“Cái mùi ong bướm từ đâu ra xông đến làm đau mắt bọn mỹ nhân!”

Vương gia:.....

Mỹ nhân: “Xem ra người đã giấu ta làm cái gì đó.”

Cục hoa Vương gia trở nên căng thẳng, sức đẩy chậu huyết nghiêng đầu cọ cọ tay mỹ nhân, thoát nhìn có vẻ ngoan ngoãn đáng yêu, trên người tích vài giọt nước càng làm hần có vẻ mê người.

Mỹ nhân đôi mắt tối đi vài phần, hầu kết giật giật, thoát nhìn như đã bị lấy lòng.

Mỹ nhân:” Người quả nhiên giấu ta làm chuyện gì đó.”

Vương gia nghĩ thầm việc lớn không thể nói, vùng vẫy nước tắm muốn thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm ở đây, tắm lưng trần bày ra đường cong hoàn mỹ, eo nhỏ với màu da sáng lên một tầng sắc tình trắng mịn, một thân màu đồng có vẻ mê người khác lạ, hai cánh mỏng tròn trịa xinh đẹp chưa kịp khô nước, liền bị một đôi tay hữu lực nhanh chóng dùng sức đè lại.

Trong lòng nghĩ là đã bị phát hiện chuẩn ra ngoài đi uống hoa tửu (rượu kèm mỹ nhân:V) nên chột dạ, trong lòng do không thể phản công nên tức giận, phần nộ muốn phే đi lão tổ tông truyền xuống dưới, Vương gia to gan lớn mật đưa chân một cái muốn đá vào địa phương bí ẩn nào đó.

Làm nửa người dưới của người trở nên tàn phế, lão tử liền có thể làm công ha ha ha ha ha ha!

Thế nhưng cẳng chân lại bị một đôi tay phản ứng mau lẹ tay cầm lấy.

Mỹ nhân: “Nghĩ ra tư thế mới đa dạng nhỉ? Là ra bên ngoài tìm hiểu kiên thức đi?”

Vương gia: “Cái gì? Ta không.....!”

Mỹ nhân trở tay đem cẳng chân Vương gia túm một cái, làm trọng tâm cả hai không vững, té vào chính giữa thùng nước, sau đó dùng một chút lực tay liền đem chân Vương gia chân túm lên vai mình.

Vương gia vội vàng vàng phun nước, hần đột nhiên bị túm vào trong nước bất thành linh nên sắc nước miêng, lúc này chỉ cảm thấy mỹ nhân đang muốn nhấn chìm hần.

Lại chợt thấy đầu rời khỏi nước, là mỹ nhân dùng cách túm chân đem hần túm một cái ra khỏi thùng, nửa người dưới hần treo trên vai mỹ nhân, bản thân nghênh mặt bị một cú quật mạnh trở nên có chút ngốc.

Ấn. Mỹ nhân nói.

Ta thao.

Vương gia trên mặt bị chọc sinh đau, còn dính đầy chất nhầy tanh nồng, hần ghen hòng muốn xoay đầu đi, thanh âm của mỹ nhân lạnh nhạt đến làm người khác sợ hãi, hần ủy khuất đến muốn khóc.

Lão tử chính là vì ngươi mà từ bỏ hai người đẹp tuyệt sắc.....

Hần ủy khuất đuổi đầu lưỡi đến quy đầu to lớn trước mặt liếm liếm, nước bọt không khống chế được chảy đều theo sườn mặt hần, eo bị giữ lấy, mỹ nhân thả một chân hần xuống dưới. Một tay khác chỉ nhẹ nhàng buông, mới vừa đứng vững, đùi lại phải nâng lên kẹp lại, một cây thịt liền cắm vào hậu huyệt hần.

Hần đau điếng, còn chưa kịp kêu lên thì đã bị va chạm nhanh như bão táp đâm muốn đứt ruột, không thể phát ra âm thanh gì, chỉ cảm thấy cục đau ruột đau dạ dày cũng đau, đại khái là bị thọc xuyên người. Đáng thương cho Vương gia chỉ có thể bị người ta đè đến phát ra âm thanh ô ô, nước mắt nước miêng chảy đầy mặt, thoát nhìn muốn xấu bao nhiêu liền xấu bấy nhiêu.

“Ngươi còn dám tìm người khác hay không? Ngươi còn dám tìm không?”

Thanh âm trầm thấp quanh quẩn ở bên tai, Vương gia ô ô nức nở gào loạn hòng giải oan cho chính mình. “Uống rượu..... Ô ô ô..... Chỉ là uống rượu..... Không tìm..... Oa a a a a a!”

Eo hần bị mỹ nhân đặt trên cạnh thùng gỗ lăn qua lộn lại, lại tiếp tục thao đến lăn qua lộn lại, thao đến kêu trời khóc đất kinh thiên động địa, hai chân đều mất đi tri giác bị tùy ý đùa bỡn, tiểu huyệt mấp mấp hồng thấu chứa đầy chất nhầy màu trắng muốn tràn ra ngoài, toàn thân đều là dấu hôn bị mạnh mẽ lưu lại.

Vương gia há miệng ngửa đầu thấy mặt mày cùng ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ của mỹ nhân, trên mặt mang theo lạnh nhạt rồi lại mỉm cười sắc khí, trong lòng hết sợ hãi lại hoảng hốt, cảm thấy chính mình như vừa mới chết hụt.

Sau đó thế giới bỗng nhiên tối đen.

## 5. Chương 5

Vương gia buồn bực nằm ở trên giường mấy ngày liền.

Hần, đường đường là đệ đệ của thiên tử, là Vương gia phong lưu nhàn tản trữ danh, lại bị một mỹ nhân thao đến ngất đi.

Cmn. Nếu bị người biết được, hần còn mặt mũi sao?!

Bốn vương có cơ ngực gọi cảm ra sao, tứ chi cường tráng thế nào, người đời đều sẽ chậm rãi quên đi, chỉ nhớ rõ, bốn vương là cái tên “chim yếu” bị người khác thao đến ngất!

Đầu sở gây tội hiện đang nằm nghiêng trên tấm thảm lông cáo hần tiêu phí mấy vạn lượng bạc mua về lót giường, cảm nho Tử Tinh Tây Vực tiến cống cho vào trong miệng, mị nhân như tơ, tóc đen lan tràn toàn bộ giường, trải đến càn cỏ lơ lờ thon dài trắng nõn, trên gương mặt trái xoan mang theo xuân sắc, phảng phất như bị chủ nhân yêu thương quá hưng hăng.

Phi.

Vương gia tức giận lôi kéo quần tơ tằm loại tốt nhất, nằm ở phía dưới sinh hờn dỗi.

Về sau từ cái ngày “Uống rượu sinh biến” ấy, Vương gia không bao giờ chịu đi ra ngoài uống rượu nữa, quyết định chứng thực tin đồn vẫn lưu truyền trong kinh thành, rằng hắc đường đường là Vương gia phong lưu lại biến thành trạch nam. Vừa lúc nghe tin biên quan bị dị tộc quấy rầy truyền đến, hắc liền ngày ngày xử lý công văn, buồn buồn mọc rễ ở trên giường, hoàn thành chính sách vĩ đại muốn thay đổi tình trạng hiện tại, kiên quyết không cho cúc hoa rời giường nửa bước.

Mỹ nhân ngày thường cũng không quan tâm hắc, chỉ là trong lúc Vương gia nhện không được trộm nhìn một cái, y liền liếc xéo lại đây, cười như không cười, cười đến quấy rầy họa quốc khuy nh thành.

Một bộ túi da gát người!

Vương gia cầm giận rút về ánh mắt si hán.

Đêm tối trăng cao, thật là thời điểm tốt để phát sinh gian tình.

Mỹ nhân bưng chén sứ Thanh Hoa chậm rãi vào phòng, tóc dài đến eo, đẹp đến lay động tâm tình. Ngón tay thon dài tựa như bạch ngọc, cầm chén sứ hết sức đẹp. Mỹ nhân đặt mông ngồi ở bên cạnh Vương gia đang bị vùi lấp bởi đồng công văn, mũi như tơ nhả khí như lan:

“Không nên tức giận.”

Vậy mà hiện tại mới chịu đến dỗ dỗ vương! Làm vương cứ nghĩ mình bị bị lạnh nhạt đến đau khổ!

“Sinh khí lâu như vậy, âm huyết sợ là chịu không được, coi chừng còn bị trĩ đó.” Mỹ nhân thân thiết mà nói.

Vương gia:.....

Mỹ nhân: “Uống chén canh đại bổ này đi, sau đó để vương mát xa cho, rồi cho dù dùng tư thế nào làm đều sẽ không thể làm vương đau đến không xuống giường được.”

Vương gia: ” Lúc đó ta là kháng nghị! Kháng nghị! Không phải đau đến không xuống giường được!”

Mỹ nhân nhẹ nhàng nói: “Ngoan.”

Vương gia run lên, ngoan ngoãn mà cầm lấy cái chén trên tay mỹ nhân, uống vào cái thứ gọi là “canh đại bổ”, nơi nào đó lại bị dị vật ấn vào, Vương gia dùng ánh mắt khiển trách nhìn sắc mặt như thường lệ của mỹ nhân.

“Ta đang mát xa.” Ta không cần mặt mũi ta không thay đổi sắc mặt.

Sau đó liền thuận lý thành chương áp đảo người nào đó.

Ngón tay linh hoạt mà vỗ về chơi đùa nghiền ép nơi bí mật giữa hai cánh mông, nhẹ nhàng mà tinh tế mát xa tiểu huyết hóm trước vừa bị chơi hư, Vương gia chỉ cảm thấy nơi nào đó bị ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú đến thật sự có chút không tự nhiên, liền đổi cái tư thế xoay người xuống, mông lại bị đột ngột mà tát một cái.

Mỹ nhân: “Đừng dâm dăng thế.”

Vương gia:????

Tiểu hoa nhi ở giữa mông bị khảy đến cánh hoa điêu tàn, lại bị đâm thẳng vào hoa tâm đã chín rục. Vương gia vừa muốn cử động loạn xạ, lại nghe thấy mỹ nhân thấp giọng mà nói:

“Hôm nay tiểu hầu gia Lâm không phủ đến đây uống rượu bàn luận, nói người ngày ấy uống rượu xong liền rời đi, vì ta mà tuyệt sắc mỹ nhân cũng không cần. Là ta không tốt, về sau ta sẽ không thô lỗ như vậy nữa.”

Vương gia vừa chột dạ lại vừa ngạo mạn, nghĩ thầm người là cái rắm, vừa muốn vênh vào tự đắc mà muốn nói gì đó, lại nghe tiếng bước chân “Cộp cộp cộp”, quần gia ở ngoài cửa hét lên:

“Vương gia? Vương gia ngài có ở bên trong không? Thánh thượng truyền khẩu dụ, nói rằng Trọng Nguyên phủ của vị Trọng Nguyên văn võ song toàn mới nhận chức Ngự Vô Ngải kia chưa xây xong, lại bởi vì sẽ cùng ngài thảo luận chiến sự ở biên cảnh, thánh thượng nói giá đất kinh thành đang nâng lên, quốc khố trống không, liền không dài dòng, dứt khoát bảo hân dọn đến nơi này của ngài ở lại mấy tháng!”

Ngự Vô Ngải? Vương gia nghĩ nghĩ, trong đầu hiện ra một người.

Bạch y thiếu niên nhanh nhẹn múa kiếm, phóng điện điện với Vương gia ngày đó: “Tiểu sinh Ngự Vô Ngải ngưỡng mộ Nhiếp Dương Vương gia đã”

lâu.....”

“Úc ~”

Còn chưa để hân nói gì, cái tay kia đã dùng sức nhấn một cái vào giữa hông, giận dữ với địa phương mấy ngày trước vừa bị thương xong.

“Ngao ngao ngao ngao ngao ——!!!!”

Cúc hoa nát đầy đất, Vương gia mặt đầy nước mắt, nhìn bóng dáng mỹ nhân phất tay áo rời đi tràn đầy tiên khí. Đầu óc tràn đầy dấu chấm hỏi??????

Lại là bốn vương sai sao!

## 6. Chương 6

Hòa hảo không có kết quả, lại còn không biết đã làm mỹ nhân tức giận ở chỗ nào, Vương gia mặt xám mày tro đành phải tìm chút chuyện cho chính mình làm.

—— tỷ như nghênh đón Ngự Vô Ngải, cùng hân tâm sự chuyện quốc gia đại sự linh tinh.

Thiếu niên Trọng Nguyên Ngự Vô Ngải, không bàn đến chuyện lúc trước hân chạy đến đại yến hội múa một điệu kinh diêm, sau khi thông báo kinh hách, cử chỉ ưu nhã tiến lùi có chừng mực, chỉ trừ mỗi lần nhìn đến mình lại đỏ mặt nói lắp, thực sự cũng là một thiếu niên phong độ nhẹ nhàng.

Vương gia đặc ý đào tạo nghĩ, bốn vương tốt xấu cũng là mỹ nam tử phong lưu phóng khoáng, cũng làm mê đảo muôn vàn thiếu nam thiếu nữ. Chỉ là hiện giờ gặp phải mỹ nhân này tính tình cổ quái dầu muối không ăn, thật sự là đại tài tề ngã. Đều do sắc đẹp làm ta lầm người, mỹ nhân eo nhỏ, cái hông vênh lên xinh đẹp.....

“..... Hơn trăm dặm bên ngoài phát hiện được đá lửa cùng vũ khí, còn sót lại đồ ăn cùng lều trại. Vương gia? Vương gia?”

Ngự Trọng Nguyên vẫy vẫy tay, đem linh hồn nhỏ bé của Vương gia đang du ngoạn phương xa nhanh chóng gọi trở về.

Vương gia: “A?”

Ngự Trọng Nguyên thẹn thùng: “Vương gia ngài đang nghĩ cái gì vậy, Vô Ngải thấy ngài nước miếng đều chảy cả ra. Đói bụng sao?”

Dứt lời còn sẵn sót dùng tay lau đi chất lỏng không rõ bên miệng.

Vương gia ngượng ngùng cười: “Ai? Không, tiếp tục, tiếp tục.”

Thảo luận xong quốc gia đại sự, Vương gia về chỗ ở của mình, lại thấy mỹ nhân mặc một thân hồng y sa mỏng, dựa vào một cái thiếu niên áo lam nói cười vui vẻ, mặt mày phóng đảng, như sợ người khác không biết trong mắt hân đều là hoa đào, một đôi tay còn xuyên qua giữa vạt áo lam.

Nam nhân phóng dăng! Vương gia tức giận bay nhanh đến gần, nghe thấy hai người cười đến vui vẻ, mỹ nhân cũng chưa từng cười với hắn như vậy, nụ cười phảng phất như thật sự có thể làm người khác thoải mái.

“Hoàng thúc!” Thiếu niên áo lam phát hiện hắn, liền xoay người lại cười với hắn, trên tay còn nắm cánh tay mỹ nhân, mỹ nhân dường như không có việc gì cũng xoay người lại. “Nguyên lai là Vương gia đã trở lại.”

Vương gia trầm mặt nhìn hoàng chất [đứa cháu], cái vị tiểu huynh đệ này cực hiếm khi đến phủ đệ của mình, hắn nói đến quý phủ của hoàng thúc ta đây có quá nhiều chuyện phong lưu sẽ học xấu, ai ngờ lần đến gần nhất lại dám đào góc tường nhà mình! [ Kiểu như xen vào phá hoại hai người ấy ]

“Xem hai người các người vui vẻ đến vậy, xem ra là quen biết nhau lúc ta không có ở đây.” Vương gia ê ẩm mà mở miệng.

“Hoàng thúc! Ta cùng với hắn cực kỳ hợp ý, Ta thấy hoàng thúc quý phủ mỹ nhân đông đảo, cũng không cần một cá nhân như vậy, không bằng đem hắn cho ta đi!” Lục hoàng tử mặt mày hớn hờ, cảm thấy mình xin cái này hoàng thúc nhất định sẽ không cự tuyệt. Vương gia quay đầu không nhìn hắn, mà chỉ chú ý xem mỹ nhân nói gì.

“Ta cùng với Lục hoàng tử cũng là thập phần hợp ý, nghĩ đến việc tới hoàng tử quý phủ, cũng sẽ không thấy vắng vẻ.” Mỹ nhân nhu nhu mở miệng, mặt mày mang theo vẻ ôn nhu hết sức, nhìn không ra đêm qua mới vừa dùng sức thọc cục hoa Vương gia.

Đi cái đầu người a! Vương gia tức muốn hộc máu, vừa định thét hỏi hắn có ý gì, lại thấy mỹ nhân quay đầu phóng diện với cháu trai của mình, sờ sờ đầu nói: “Bất quá Lục hoàng tử hiện giờ còn đang nghị thân cùng Lục hoàng tử phi tương lai, ta lại tùy tiện tới cửa sợ là không tốt. Chỉ cần Lục hoàng tử nhớ ta, liền tới quý phủ gặp ta.....”

“???” Nhìn vẻ mặt Lục hoàng tử ngửa đầu ngắm mỹ nhân liếc mắt đưa tình, Vương gia thật sự muốn bắt hai cái cầu nam nam này cho vào lồng heo, từ lúc nào đã lên lút trao đổi sau lưng hắn? Ngày ấy mới khen ngợi mình ở trên giường là “dáng người nhất phẩm”, hiện giờ lại cùng cái tên dã nam này mất đi mây lại, làm như hắn đã chết không bằng!

Vương gia không hiểu sao có chút ủy khuất.

Chờ tên cầu nam lưu luyến không rời Lục hoàng tử cáo biệt mà đi, Vương gia thô lỗ mà túm tay áo mỹ nhân kéo vào phòng.

“Người! Có ý tứ gì!” Vương gia có ý đồ đè người vào vách tường, chẳng ngờ hắn không đủ chiều cao, một đầu đâm vào ngực mỹ nhân, giống như chó nhỏ muốn uống sữa mẹ.

“Không có ý gì cả, trong lúc Vương gia cùng Ngụy Trọng Nguyên cùng nhau triền miên, trên mặt tràn đầy lưu luyến gắn bó, ta liền nhận ra Lục hoàng tử là một nam nhân đáng yêu.”

“Ta cùng Ngụy Vô Ngải gắn bó lưu luyến lúc nào? Thật ra là chính người kia, sờ đầu người khác, còn dám ôm hắn! Còn nói hắn đáng yêu!”

Mỹ nhân nhàn nhạt: “ Lúc người gọi hắn là “Ngải”.”

=====Hết chương 6=====

## 7. Chương 7

Vương gia gần đây không được tốt.

Gần đây Ngụy Vô Ngải thân là văn võ song Trọng Nguyên vì Hàn Lâm Viện sửa soạn, lại nhân lúc đương thời ngoại tộc đang quấy rầy biên cảnh, Ngụy Vô Ngải đề ra một đồng văn chương về cách giải quyết tốt khôn cảnh, Hoàng Thượng thưởng thức đề bạt phá cách của hắn, liền một bước phong hắn làm tam phẩm

chính Thái Thường Tự Khanh, như ngày hôm nay cùng Vương gia ở trong một cái phủ đệ, báỉ phỏng thảo luận chính sự cũng trở thành chuyện thường ngày. Nếu không phải hấn văn thái nổi bật, đàm luận chính sự đạo lý rõ ràng, Vương gia quả thực cảm thấy cái vị tân nhiệm Thái Thường Tự Khanh này là đang nhân cơ hội thân cận hèn hò hấn.

Vậy cũng liền tính luôn, chuyện thứ hai càng làm cho hấn cảm thấy như nghẹn ở cổ chính là, Lục hoàng tử cũng thường xuyên ưu ái đến quý phủ của hấn. Đương nhiên không phải đến vì hấn, mà là vì mỹ nhân phong tao quyến rũ kia, cái tên biến thái đã từng dùng côn thịt thật lớn thọc vào rút ra trong mông hấn, đem hấn làm đến ngứa xủ.

Lúc trước miệng đầy dâm ngôn lãng ngữ, hiện giờ lại biến thành chính nhân quân tử. Không, mỹ nhân chỉ đối với hấn như vậy, còn lúc đối mặt với hoàng thất của mình thì lại cười đến hoa bay đầy trời!

Bên này vấp phải Ngụy Vô Ngải, bên kia lại phải nghe hai người vui cười, Vương gia ức muốn chết, nhưng lại không có biện pháp giáo huấn cái người dám trừng mắt lạnh lùng với hấn kia, chỉ cần mỗi lần nhìn đến hai tròng mắt lãnh đạm trong đôi mắt kia cùng với tươi cười khách sáo đầy giả dối, hấn đã bị làm cho nghẹn đến nói không ra lời.

Mới vừa cáo biệt từ phòng Ngụy Vô Ngải đi ra, Vương gia đá đá chân đi vào hoa viên, ngồi trên tảng đá bên hồ cúi đầu nhìn mặt nước, hấn không muốn trở về.

Trong hồ chiếu ra một gương mặt uể oải, hấn nhìn chính mình, kéo kéo da mặt, vẫn co dãn đàn hồi tốt, cũng không già hơn so hoàng thất nhiều lắm..... Đi?

Rốt cuộc hấn tuy rằng thể hiện với người ngoài một bộ dáng phong lưu nhàn tản, nhưng lại vẫn thích tập thể hình, cơ bắp cũng có. Tuy rằng hiện giờ mang dáng vẻ sần khở, lại không tổn hao gì bộ dạng tuấn mỹ của hấn. Trong hoàng thất, đều là chọn lựa phi tử tử mĩ mạo kết hợp mà sinh ra những hài tử xinh đẹp, con cháu đời sau sinh ra cũng đều là gien ưu tú, hấn đương nhiên cũng không ngoại lệ, bằng không tại sao lại có thể mê hoặc muôn vàn thiếu nam thiếu nữ đến đầu óc choáng váng. Nhưng mà ——

Lông mày này hình như nhô cao quá? Có vẻ hơi dữ dằn? Đôi mắt này nếu quá lớn nhìn có vẻ rất ngốc? Cái miệng này, thân là một nam nhân, hơn nữa lớn lên lại mang gương mặt anh tuấn tràn ngập dương cương, lại có được một đôi môi đặc biệt phần nộn hơi nhiều thịt, hình như có chút quá giống đàn bà? Biệt nữ sao? Gương mặt của hoàng thất kia rõ ràng trắng nõn đến đáng yêu vô cùng, so với mặt hấn bị trợn lẩn quá nhiều, cho nên mỹ nhân mới không thích hấn.....

Chính là đôi môi của mỹ nhân kia nhìn cũng không cảm thấy quá mức nữ tính, chỉ cảm thấy quyến rũ đến mức hại nước hại dân, cái lưỡi ướt át mang theo sắc tình, tiếng nước liếm láp tẩm tặc ở giữa mông mình cũng....

Vương gia đột nhiên che lại nơi nào đó đã nhô lên, cảm thấy chính mình như vậy mà cũng có thể có phản ứng, mình quá dâm dăng rồi!

Hơn nữa, mỹ nhân đã lâu không muốn hấn.

Lúc này nghe được âm thanh tất tất tác tác, Vương gia cúi đầu muốn tránh né không để người khác phát hiện bộ dạng quần bách của chính mình, lại nghe thấy hai tỷ nữ nói chuyện với nhau.

Tỷ nữ A: “Tỷ tỷ, người không cảm thấy Vương gia của chúng ta đã lâu không cùng kia mỹ nhân kia làm gì sao?”

Tỷ nữ B: “Việc riêng tư của Vương gia người và ta sao có thể thảo luận? Ta nói cho người biết, ( tỷ nữ) C nói với ta, Vương gia coi trọng Thái Thường Tự Khanh Ngụy đại nhân, ngày ngày uống rượu ngôn hoan, nghe người ta nói bọn họ mỗi ngày ở phòng trong bảo là thảo luận chính sự, kỳ thật là đang làm mấy cái chuyện xấu hổ kia đó!”

( Vương gia:.....)

Tỷ nữ A: “A? Thế nào lại có thể như vậy? Nếu thể nhân nhi mỹ lệ kia Vương gia không cần nữa? Lại muốn Ngụy đại nhân sao?!”

Tỳ nữ B: “Ngụy đại nhân thì thế nào? Ngụy đại nhân rất soái! Ta nói người nghe, Ngụy đại nhân người ta là thiếu niên tươi sáng tựa ánh mặt trời, còn mỹ nhân kia a, chính là cái dạng xinh đẹp quyến rũ phong tao, Vương gia là cái bộ dáng ngốc nghếch kia, sao có thể nắm giữ được hắn bên người? Ta thấy a, hai người bọn họ ai ăn ai nói chẳng ra làm sao.”

Tỳ nữ A: “Ông trời của ta a! ”

( Vương gia:.....)

Tỳ nữ B: “Ai, nếu là Vương gia có mới nói cũ, thì cũng là chuyện của Vương gia, chúng ta không thể quản. Ta thấy Lục hoàng tử kia đối với mỹ nhân này là thật lòng, hai người họ cũng coi như xứng đôi, lại bên nhau mỗi ngày, tuy rằng nói Vương gia không có khả năng khống chế nhân gia, Vương gia của chúng ta tốt xấu gì cũng không thể tra như vậy đi? ”

Tỳ nữ A: “Tỷ tỷ nói đúng!”

Hai người buồn chuyện xong rồi, lại tắt tả đi mất.

Vương gia cắn môi chui ra, đôi mắt phóng ra hung quang.

Ai bảo ta không có cách khống chế nhân gia???

## 8. Chương 8

Vương gia được đồn là tra công tố về, hắn phải hảo hảo chấn chỉnh gia pháp. Hắn không ngốc!

Để làm việc này đương nhiên là phải xuống tay từ chỗ mỹ nhân. Cảm giác gần đây mỹ nhân đối với hắn thật là lãnh đạm, cùng giao hảo với Lục hoàng tử, chỉ cần hắn lại gần một chút liền lạnh như băng đi đường vòng.

Vương gia cảm thấy ủy khuất vô cùng, hắn gì cũng chưa làm, đã bị biếm vào lãnh cung một cách không thể hiểu được ——

Từ từ??? Bỏ vương sao có thể bị một tiểu mỹ nhân đưa vào lãnh cung?! Còn để hắn hồng hạnh xuất tường? Bỏ vương là Vương gia! Yêu cầu cái chính sách dụ dỗ gì? Đối với một tiểu mỹ nhân mà nói, bỏ vương chính là trời! Trực tiếp đem hắn đẩy lên giường mà thao, xem hắn lấy tinh lực đâu ra hồng hạnh xuất tường!

Đang lúc hoàng hôn, Vương gia giờ đèn lồng bùng một chén cháo hoa đào do chính mình nấu lên lút đi vào tiểu viện của mỹ nhân.

Không sai, bọn họ tạm thời đang ở riêng -\_-.

Trong viện trồng mấy cây đào, hoa đào nở tràn lan, từ xa đến gần đều có thể ngửi được hương hoa đào, tự nhiên mà làm say lòng người. Từng mảng lớn màu đỏ trắng đan xen, ở thời điểm thái dương xuống núi trông có chút u buồn.

Vương gia xuyên qua mặt hồng đầy đất, đến phía trước cánh cửa đóng chặt, nửa ngồi xổm nghiêng tai nghe trộm, lại không thấy âm thanh gì, hắn làm ướt ngón tay rồi chọc một lỗ thủng trên giấy cửa sổ, chột dạ mà trộm ngấm bên trong. Lại là không thấy người đâu.

Chẳng lẽ ngủ?

Hắn dẫu mong lên gần sát cửa sổ, vẫn chưa thấy gì.

“Vương gia hạ mình tiến đến, là có chuyện gì sao?”

Phía sau truyền đến một âm thanh khàn khàn liêu nhân, hần bị dọa đến cả kinh, nước đường trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, sau đó hần cuống quýt, vừa quay đầu liền thấy, thấy mỹ nhân vẫn một thân hồng y sa mỏng như cũ, nằm nghiêng trên nhánh cây tương đối thô, lưỡi biếng mà nhìn hần.

Hần không đi guốc gỗ, đôi chân tuyết trắng chống lên chạc cây màu nâu, cổ chân vẫn đeo chiếc chuông bạc trước kia, cánh hoa rơi trên mặt hần như như tranh vẽ, quyến rũ tuyệt đại.

“Ta..... Người.....” Vương gia nói lắp.

“Bổn vương là tới đưa cháo cho người!”

“Thật là kỳ lạ, Vương gia cũng sẽ đưa cháo cho ta a.”

Mỹ nhân nhàn nhạt nói:

“Nô gia không có thân phận cao quý như Ngụy đại nhân, sợ là chịu không nổi, Vương gia mời trở về đi.”

Khó mà làm được!

“Ta tự làm đó!” Vương gia cái khó ló cái khôn, buột miệng thốt ra.

Mỹ nhân ngoài ý muốn nhướng mày.

Vương gia gơ đèn lồng đến gần, ngắm gương mặt an tĩnh dưới ánh đèn của hần. Nhân nhi tựa như được làm từ ngọc sứ loại tốt nhất, há mồm lại làm lòng người trở lạnh.

“Người hạ độc bên trong?”

“Người, người không tin? Bổn vương ăn cho người xem!” Vương gia tức giận mà múc một muỗng nuốt xuống.

Bàn tay thon dài tiếp nhận cái chén, có sợi tóc màu đen rơi xuống phất qua mặt Vương gia, mỹ nhân ngồi dậy, nhìn xuống Vương gia dưới tàng cây, cười khê: “Đồ vật cho ta, Vương gia cũng không thể ăn.”

Mặt mày mềm nhẹ, ý cười thẳng tới đáy mắt, hồng y tóc đen, tươi cười giống như trăm hoa đua nở, vạn vật tan rã. Đào yêu sáng quắc đều không đẹp bằng nửa phần của hần.

Vương gia ngơ ngẩn ngẩn đầu nhìn hần, có thứ gì đó ở trong lòng tan vỡ, nẩy mầm.

“Là người ——”

Lời còn chưa dứt, một mảnh linh linh lang lang, trước mắt loé lên màu đỏ của vật thể đang rơi xuống, Vương gia duỗi tay tiếp được, ôm mỹ nhân vừa té xỉu trong tay.

“..... Ta không hạ độc.”

=====Hết chương 8=====

## 9. Chương 9

“Người, người muốn làm gì bổn vương!” Vương gia toan đứng lên, lại phát hiện tay của mình đã bị trói chặt vào thân cây, hần đành phải trừng mắt nhìn cái gia hỏa đang uống rượu không chút để ý kia.

“Người bỏ mê hương quá nhiều, ta cái gì cũng không biết. Cháo hoa đào ăn rất ngon.”

Mỹ nhân đi tới, mùi rượu nồng đậm cùng mùi hương đặc biệt của hần quện với nhau, Vương gia chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

“Vì cái gì muốn chuốc thuốc mê ta?” Mỹ nhân ngồi xổm xuống, hần để sát mặt vào Vương gia, cánh môi ướt át đỏ thắm, ánh mắt đen nhánh.

“Ta.....” Vương gia rất muốn ngạo mạn mà tỏ vẻ gia uy trọng chấn gì đó, cũng muốn nói gì mà bốn vương là Vương gia, không có bốn vương cho phép sao người dám hồng hạnh xuất tường blah blah blah. Nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng liền cảm thấy trong lòng đau xót, vành mắt lại đỏ lên.

“Người đối với lục hoàng chất rất tốt, người cùng hấn thấp nển tâm sự suốt đêm, uống rượu ngôn hoan, hàng đêm sênh ca, hồng bị phiến lãng.....”

Hấn ủy ủy khuất khuất nói, chỉ hận chính mình có mắt như mù bị một tên ăn chơi lả oí ong bướm như vậy đè ở dưới thân, bạch bạch giày xéo mình, hiện tại còn bị cái thứ người không ra người như vậy trối lại cười nhạo mình bỏ thuốc mê lại có thể làm chính mình mê đảo đến bộ dạng ngu ngốc.

Mỹ nhân thẳng tắp mà nhìn hấn, ngấm đôi mắt phiếm hồng cùng bộ dáng ủy khuất của hấn, ngấm hấn cắn đôi môi hơi nhiều thịt của mình đến gọi cảm.

“Người nếu muốn cùng người khác tăng tị với nhau, không cần phải hành hạ bốn vương. Bằng không ta trả người kẻ bán mình ——”

Vương gia dừng một chút, bình tĩnh phát hiện, mỹ nhân này hấn coi trọng, lại là tự mình theo tới vương phủ ngủ với mình, không có kẻ bán mình, cũng không có biện pháp kiềm chế gì. Hấn yêu đương với ai, tăng tị với ai, hấn đều không quản được. Hấn tính ra là Vương gia, lại không được dung nạp vào phủ, bị chiếm lấy trong sạch là chính hấn, không can hệ gì đến người ngoài. Hấn làm những cái chuyện xấu hổ đó cùng hoàng chất của mình, những những tương tương tương tương những những chuyện này, ai cũng không quản được.

Hấn cảm thấy chính mình ăn phải phiến phúc vừa lớn vừa mệt, thiếu chút nữa không nhận lại vì hình tượng đàn ông của mình mà muốn khóc lên.

“Là người lừa ta ra ngoài phủ uống hoa tửu trước, là người đón Ngụy Vô Ngải tới quý phủ, ai cũng biết, là người cùng hấn thấp nển tâm sự suốt đêm, đem rượu ngôn hoan hàng đêm sênh ca.”

Mỹ nhân duỗi tay miết đôi môi đã muốn trắng bệch của hấn, nhẹ nhàng thở dài.

“Vậy mà người bây giờ lại tới cáo trạng ta cùng Lục hoàng tử làm chuyện này, Vương gia, này là đạo lý gì?”

“Ta không có..... Ta không có cùng người khác..... Cái gì cũng không có.....”

Vương gia nhe răng trợn mắt muốn tỏ vẻ hung dữ với hấn, lại cảm thấy cái bộ dạng hiện tại của chính mình một chút cũng không gọi cảm không man cũng không giống Vương gia phong lưu dâm đảng nhàn tản. Đường như không hề theo đuổi cái gọi là mặt mũi, hấn liền muốn chơi xấu.

“Người không cần phải cùng hấn..... Người ghét bỏ ta già rồi có phải hay không? Quả nhiên có được thân thể rồi liền có thể dễ dàng vứt bỏ, mấy cái chuyện xưa dân gian vẫn thường nói đó đều là sự thật!”

“Người nói ta ghét bỏ người? Là hy vọng ta muốn người phải không?”

Mỹ nhân vươn tay sờ lên quả nhũ trước ngực xiêm y của Vương gia, dưới phen moi lộng của ngón tay đã đứng lên, Vương gia ấp úng, lại quay đầu đi, không chịu nói chuyện.

“Nếu không phải, vậy là ta tự mình đa tình.”

Mỹ nhân rút tay về, lãnh đạm nói.

“Chỗ tôn quý của Vương gia, ta thân là phạm nhân sao có thể làm bẩn? Từ nay về sau, liền không cần gặp nhau nữa.”

“Không cần!” Bị nổi sợ hãi lớn vây quanh, Vương gia dùng sức quay đầu lại, nhìn mỹ nhân, mắt trông mong nói:

“Bốn vương, bốn vương chỉ là chưa nghĩ ra phải nói thế nào.....”

“Nói cái gì?”

“Ngày ấy ta thấy người, người cùng hoàng chất của ta, người, sờ hấn ——”

Hấn lắp bắp nói, màu đồng trên mặt bay lên đỏ ửng, lại có vẻ đáng yêu là khác.

Mỹ nhân yên lặng nhìn hần, trong mắt nhu hòa đi một chút, “Ta chỉ là giúp hần sửa sang lại xiêm y, nói với hần ta trước kia từng là người thiết kế quần áo ở >.”

Vương gia cảm thấy lỗ tai như muốn bị thiêu cháy,

“Ta, người, ta muốn..... Người, làm ta!”

Một tiếng “Làm ta” kia la lên thực sự có chút lớn, làm chim ở đó đều sợ quá mà bay đi mất, động đến cánh hoa đào bùm bùm rơi xuống mặt hần, làm mặt mày mỹ nhân trở nên nhu hòa.

“Năm đó gặp nhau là lúc người nói với ta, muốn thưởng ta ngay tại cây hoa đào này, tuy rằng thay đổi vị trí thân thể, nói vậy người vẫn thích.”

Mỹ nhân nhẹ nhàng nói. Sau đó duỗi tay một cái trút xuống——

## 10. Chương 10

Vương gia mới phát hiện quần áo trên người mình cũng quá là lỏng lẻo, mỹ nhân túm một cái áo ngoài liền rút xuống, lộ ra áo lót màu trắng hồng độn bên trong, còn có trái cây nho nhỏ đỏ tươi ướt át phiếm thủy quang.

Vương gia dùng ánh mắt khiển trách nhìn thẳng người nào đó không có liêm sỉ.

Mỹ nhân: “Thế nào, lúc người ngủ ta thấy thứ này của người cứng phát hoảng, ta sợ người khó chịu, nên liêm liêm cho người, sẵn sóc khá nhiều.”

Vương gia:.....

Mỹ nhân cúi đầu, đầu lưỡi ướt át vươn lên tiểu anh đào, mút vào rồi gặm cắn, phát ra tiếng nước dâm mĩ bất kham, mặt Vương gia hầy còn đỏ, nỗ lực quay đầu qua một bên làm bộ không muốn nhìn hần, lỗ tai ửng đỏ.

Mỹ nhân muốn ẩn y xuống không được liền hướng lên trên mà đẩy, một bên mơ hồ không rõ mà nói “Đừng nóng vội.” Vương gia mắt trông mong quay đầu nhìn hần, y mỗi ngày đều bị mỹ nhân như vậy tra tấn, cảm dục lâu lắm, rất khó chịu.

Mỹ nhân ha ha cười một tiếng, lấy ra một bầu rượu, lập tức rót xuống người Vương gia. Rượu hương lan tỏa tràn, áo lót màu trắng của Vương gia màu trở nên ướt dầm dề trong suốt, thoát nhìn càng thêm sắc tình.

Vương gia thô thanh thô khí hừ hừ: “Ta say rượu.....”

Mỹ nhân cười khế, ném đi bầu rượu trống không, để sát vào vành tai y liêm lấp, “Người kêu thật say lòng người.”

Y hôn hần.

“Thân mình của Vương gia, say con người của ta.”

Vương gia từ nhỏ lòng đã mang mộng tưởng làm Vương gia phong lưu, không đụng tới triều chính, không cần xử lý chính sự, không cần tham gia lực dục trong cung với nhau. Cho nên đương kim hoàng thượng mới sủng y như thế, y cũng mặc kệ chính mình mang cái biểu hiện thanh sắc khuyến mã giả dối, một vẻ phong lưu tự đắc, kỳ thật là đàn độn mà vượt qua cả đời này.

Việc này tính đến cũng không có gì không tốt, hồn nhiên sạch sẽ ở cái đạo thượng thế này cũng là phẩm chất tốt đẹp. Nhưng mà gặp một mỹ nhân như vậy, hiếm khi hần thật sự nổi lên sắc tâm muốn đem mỹ nhân đó hồi phủ chân chân chính chính chứng thực một chút cái thanh danh Vương gia phong lưu, lại không ngờ lần đầu tiên xuống tay liền ngã quỵ như vậy, bị một mỹ nhân xinh đẹp vô hạn phúc hắc cười trên người. Hần luôn cảm thấy mình cô phụ cái thanh danh Vương gia phong lưu của chính mình, không khổng chế được mà

muốn chạy, nhưng lại vì y sẽ ghen, nên hấn sẽ nguyện ý làm một người đường đường là Vương gia lại nằm ở dưới thân nhân tình bị đùa bỡn bừa bãi.

Hấn hiểu, rồi lại ngây thơ. Hấn sợ y nói muốn rời đi là nghiêm túc, cũng sợ y đối với hoàng thất là yêu thích thật sự. Cho nên hấn rất lo sợ.

Nhưng mà giờ phút này nam nhân đang cúi người hôn hấn này, trút xuống ba ngàn tóc đen, sau lưng là cây đào yêu sáng quắc, y môi hồng răng trắng, mặt mày như họa, không còn nữa vẻ trào phúng ngả ngớn ngày thường, đồng tử đen tuyền, chuyên chú mà nhiệt liệt.

Vương gia chủ động duỗi đầu lưỡi, tựa như rắn quấn quýt si mê bên nhau, ẩm áp liếm ướt khoang miệng, một bàn tay chạm vào ngực, trên dưới vỗ về chơi đùa, theo rượu hoa đào dùng sức ấn cơ ngực no đủ của y. Ấn xuống nữa còn muốn bắn lên, Vương gia nhịn không được hừ hừ hai tiếng. Muốn dính sát vào y, lại vì tay bị trói nên di chuyển rất gian nan.

Mỹ nhân nhẹ giọng cười rộ lên, bị mê luyến trong mắt hấn lấy lòng, y một phen ôm lấy eo Vương gia, hạ thân đỉnh Vương gia, đem hấn đẩy đến trên cành cây mà thượng, trong lúc hoa đào tán loạn rơi xuống mà hôn hấn.

Lúc Vương gia bị hôn đến thần hồn điên đảo, mỹ nhân rời khỏi khoang miệng đã bị xâm phạm của hấn, cúi đầu gỡ xuống nhũ hoàn\* trên ngực, xuyên vào đầu vú hồng thắm kia, trên cơ ngực màu đồng trừ bỏ dấu hôn loang lổ còn nhiều thêm một cái nhũ hoàn màu bạc vô duyên vô cớ lại có vẻ dâm dăng, Vương gia bị đau run nhẹ, một giọt máu chảy xuống, mỹ nhân vươn đầu lưỡi liếm đi, hai tay nâng lên hai đùi Vương gia, nhìn quần lót màu trắng, ngấm nơi nào đó đã trở nên trơn ướt, ngón tay vỗ về chơi đùa một lát, sau đó trực tiếp dùng một chút lực, quần lót màu trắng liền biến thành quần thủng đáy, chim chóc đáng thương của Vương gia một mình phiêu linh trong gió.

Vương gia đỏ mặt nói: “Người người người người người người sao lại đối xử các liệt với bổn vương như thế!”

Lại không biết môn hộ của mình đã mở rộng ra, quần áo bị tưới rượu ướt nhẹp dính nhớp trên người, lộ ra hình dáng thân thể cường tráng, anh đào màu đỏ run run rẩy rẩy lộ ra trong gió, chim chóc nhẹ ngẩng đầu, huyết khẩu lại phảng phất nhớ nhung cái gì đó, dường như lúc đóng lúc mở trong gió, một bộ dáng thiếu thao gấp đến không chờ nổi muốn người cầm vào.

---

\*Nhũ hoàn là trang sức đeo ở ngực (khuyên nhũ), cái này thì mọi người đọc bộ nào có anh công thú tính thì chắc biết hết mà:3 [Hình minh họa bên dưới, bé thụ trong bộ này cũng cường tráng như thế đó:V]

## 11. Chương 11: Hòa Hảo Sau Thực Hiện Chương 1 Muốn Đè Ở Cây Đào Ra Thao Trường Làm Lời Hứa H (hạ)

Mỹ nhân: “Ta chỉ ác liệt đối với Vương gia ngài thôi ”

Vương gia tiếp tục run run: “Người người người người người người!”

Mặt già càng hồng, khuôn mặt ngọc ngà nói không ra lời.

Không cần phải mở rộng, mà hậu huyết của Vương gia đã dính nhớp mềm mại, là thói quen hình thành do mỹ nhân dạy dỗ lúc trước, trở nên mẫn cảm mà nhiều nước, không cần tiền diễn liền đã có thể cho vào ba ngón tay. Mỹ nhân đè trên người đi vào, tiến quân thần tốc, Vương gia chỉ cảm thấy vải quần cùng lông mao qua lại cọ xát ở huyết khẩu mềm mại, vừa đau vừa kích thích, mỹ nhân tuy thoát nhìn nhu nhược, nhưng sức lực lớn mười phần, rất có tiết tấu vận động luân phiên, Vương gia đều có thể bị cái tiết tấu bạch bạch này làm cho cất giọng ca một khúc ca vàng.

Mỹ nhân đem y đỉnh ở trên thân cây thao làm, tóc đen như tơ trút xuống, dùng trên mặt Vương gia, hấn ngẩng cổ, ngẩng nhìn gương mặt khiến người kinh diễm của y, hấn lúc nhỏ không chịu đọc sách, cho nên không biết phải hình dung cảm giác lúc này như thế nào, hoa đào bị hai người mãnh liệt va chạm làm cho bay lá tả đầy trời, bầu trời tối đen, có ánh trăng mờ mờ chiếu xuống, hấn áo lót sau lưng hấn gần như bị phá hỏng toàn bộ, có chút đau.

Mỹ nhân duỗi tay lót ở dưới thân hấn, dùng tư thế ôm ấp đỉnh lộng hấn, có chút tư vị hung ác, như muốn đem hấn thao vào trong xương tủy. Y giống như tiểu cầu uống sữa mà liếm lung tung trên khuôn mặt, hấn bị va chạm đến không khép lại được cách môi màu đỏ tươi kia, chỉ có thể mặc cho nước miếng đổ đầy cảm đối phương. Mỹ nhân không đi giữ eo hấn nữa, y duỗi tay đi nắm mệnh căn hồng nhạt đang run rẩy của hấn, xinh đẹp thật sự. Một chân hấn không chế không được muốn trượt xuống, chỉ cảm thấy chính mình muốn rớt xuống đất mất rồi, Vương gia đành phải dùng thân hình cường tráng của mình ủy khuất mà lôi kéo giả làm tiểu hài tử, duỗi tay ôm lấy cổ mỹ nhân, một tắc lại một tắc nâng chân lên quắp lấy cái eo thon chắt của mỹ nhân. Quá trình này thật là cọ xát khó nhin, ánh mắt hấn đều bị y đỉnh lộng ở cái chiều sâu này làm cho tan rã, nước bọt không khống chế được mà theo cổ chảy xuống, hấn thở dốc, nội lực thiên hạ đệ nhất do lâu dài mới có thể luyện thành gần như đều không đủ để chống đỡ cho hấn đến lúc kết thúc trận, chỉ có thể ai ai thấp giọng kêu gào, mỹ nhân bị hấn làm cho cười, nhớ tới lần đầu tiên khi hấn khóc cha gọi mẹ như quỷ khóc sói tru, lần này lại trở nên có một chút phong tình làm nhục dục muốn tràn ra tận trong xương cốt.

Y xoay thân thể Vương gia lại thay đổi cái tư thế xâm nhập liên tiếp tục thao làm. Huyết thịt lật ra ngoài, dịch nhầy trong suốt chảy xuống theo cái mông hồng nhạt cùng bắp đùi màu đồng có vẻ tương phản, lại mang vẻ sắc tình đến đòi mạng. Mỹ nhân lui ra ngoài, quỳ một gối dùng ngón cái gầy mở huyết khẩu, vươn đầu lưỡi trốn vào sâu bên trong nụ hoa.

“Người dừng —— a a a a a!” Vương gia bị cảm giác nóng bỏng ẩm ướt không giống bình thường này làm cho cả kinh đến cục hoa căng thẳng, phía trước lại không khống chế được mà phun trào ra, hấn vẫn duy trì tư thế tựa vào cây hoa đào, đầu óc trống rỗng.

Mỹ nhân ác liệt cười rộ lên: “Thật mau.”

Vương gia thẹn quá thành giận vừa muốn quay đầu lại phản bác, lại bị mỹ nhân đứng lên nhất phát xuyên vào, còn thịt không chút lưu tình đâm vào huyết khẩu ướt chảy nước, đem Vương gia đỉnh đến mũi chân cũng không chống đỡ được nữa, run rẩy đến mức lỗ chân lông đều trở nên mẫn cảm.

Thẳng đến khi Vương gia bắn ba lần, mỹ nhân mới buông tha hấn, như ban ân mà đem thứ dịch ấm nóng màu trắng rót vào trong vách thịt không ngừng run rẩy của Vương gia, y ngậm vành tai hấn cười nói: “Thật hy vọng Vương gia sinh cho ta đứa con trai.”

Vương gia quay đầu hung dữ trừng hấn: “Bốn vương là nam!”

Mỹ nhân nói: “Nếu như ngày nào cũng thao Vương gia, thì việc thao ra một cái kỳ tích, thao ra nhi tử cũng không phải không có khả năng. Đúng không?”

Y giúp hấn lấy ra tinh hoa của chính mình, Vương gia ghé vào trên thân cây, một chân chống đỡ, một khác chân bị nâng lên cao, mỹ nhân duỗi tay cắm vào giữa hai mông hấn móc ra đực dịch còn sót lại, chất lỏng màu trắng ào ạt chảy xuống, hấn tự giác nhận thấy chính mình như vậy thật mất mặt, chỉ đành câm miệng không để ý tới hấn.

Không thấy được nụ cười gian trá đắc ý trên mặt mỹ nhân.

## 12. Chương 12

Nửa đêm hôm đó sân hoa đào có quỷ đến phá trở thành chuyện được lan truyền khắp vương phủ, bọn hạ nhân kể lại sinh động như thật.

Hạ nhân A: “Nghe nói, con quỷ kia, là diễm quỷ, chỉ cần cùng với nó hoan hảo một đêm, liền sẽ hút hết dương khí của người!”

Hạ nhân B: “Nghe nói, đêm hôm đó, cây hoa đào sống dậy, hoa đào yêu tới lấy mạng!”

Hạ nhân C: “Nghe nói, đêm hôm đó, có người nghe thấy vô số tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.....”

Ngụy Vô Ngải: “Vương gia! Cái viện này của các người có quỷ đến phá! Nửa đêm ta nghe được có người khóc thút thít!”

Vương gia:.....

Vương gia mặt vô biểu tình ghé lên đồng công văn, dùng con mắt như gà chọi nhìn chúng, Ngụy Vô Ngải thê lương mà bị đuổi tới góc một bàn, giữa hai người là bình phong thêu hoa văn chim cùng hoa, bao phủ một tầng sa thật dày.

Mỹ nhân nói, đây là đề phòng một vài chuyện có thể xảy ra.

Hắn phẩy phẩy cái quạt mềm, bên trên là lông cáo tuyết ngàn năm, còn có một sọt lớn quả nho. Lâu lâu canh thời gian ở bên cạnh giám thị Vương gia cùng Ngụy Vô Ngải đại nhân xử lý chính sự một chút, mỹ danh này của y chính là cầm quạt phẩy cho Vương gia hóng mát.

“Ngụy đại nhân.” Mỹ nhân mặt không đổi sắc, lưỡi biếng mà nằm ở trên giường nói mấy cái vô nghĩa: “Vương gia trong phủ vẫn chưa có người chịu oan hay sai án, cũng không có người nửa đêm khóc thút thít, càng không có quỷ quái mà ngài vừa nói. Ngụy đại nhân nếu là không thể tiếp thu chuyện mèo nhỏ động dục, chỉ sợ vương phủ không thể cấp cho Ngụy đại nhân một chỗ an thân.”

“– mèo?”

“Đúng vậy. Vương gia quý phủ có nuôi một con mèo, là do sứ giả Ba Tư tiến cống cho thánh thượng năm đó, liền ban thưởng cho Vương gia một con mèo ngoại quốc chính là nó, hiện vì được nô gia yêu thương, mấy ngày gần đây vừa đến ban đêm liền kêu xuân, nô gia tin Phật, Vương gia lại nhân thiện, thật sự không đành lòng thi hành lễ hiến, chỉ đành quấy nhiễu Ngụy đại nhân thanh tu.”

Mặt Vương gia biến thành màu gan heo, mặt vô biểu tình cầm lấy cán bút viết viết chữ, trên bàn là một mảng vết bẩn mực nước lớn.

“Nghe nói con mèo đó thân phận tôn quý, không giống mèo thường, ngày thường luôn tỏ vẻ ngạo mạn không ai bì nổi, kỳ thật a, nô gia cảm thấy hắn thực sự dính người, chênh lệch như vậy, thật sự là đáng yêu.”

Mỹ nhân lột vỏ một quả nho tím no đủ, đưa đến bên môi Vương gia, Vương gia cắn răng không chịu há mồm, mỹ nhân liền duỗi tay vào sau cổ Vương gia vuốt lông, cào cho Vương gia thoải mái đến nheo mắt lại, quên mất phải biệt nữ mà phản kháng diss ( chỗ này tác giả để là diss thật, nên mị giữ nguyên:3) y, há mồm ngậm vào, mỹ nhân ngón tay cũng không rút ra, đùa bốn đầu lưỡi nhỏ cùng nước bọt của Vương gia, đến khi nước nho theo khóe môi dính lại, mới cười cười rút ngón tay ra, xoa xoa vào vạt áo Vương gia.

“Hôm nay tới ngày rồi, mèo nhỏ liền dễ dàng động dục, nhiều người thanh mộng. Chính là nô gia thân phận thấp kém, thân mình cũng hạ tiện, chỉ có con mèo nhỏ này không chê nô gia, ngày ngày chui vào trong ngực nô gia làm nũng. Ngụy đại nhân nói xem, nô gia sao có thể bỏ mặc vật nhỏ đáng yêu này bị – hiến – đâu?”

Hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm Vương gia, cười tủm tỉm mà kêu lớn cái động từ đó, Vương gia chỉ cảm thấy hạ thể chợt lạnh, hung hăng trừng y.

Ngụy đại nhân nói: “Là, là nguyên do này.”

“Ngụy đại nhân cũng đồng ý đúng không? Cho nên a, liền để con mèo nhỏ này hàng đêm động dục, quấy nhiễu giấc ngủ của người khác, nô gia cũng nguyện ý chiếu cố nó, khiến cho ”hắn” kêu xuân vài tiếng, cũng chưa chắc không thể a.”

Ngụy đại nhân thưa dạ: “Đúng, đúng. Là mỹ nhân có lòng tốt.” [ cảm ơn thím hoanghoang419 đã nhắc nhở ạ ]

Vương gia không nhận được, lỗ tai đỏ cả lên, hét lớn một tiếng: “Trong lúc xử lý công vụ chớ đàm luận những thứ không liên quan!”

Ngụy đại nhân ngốc nghếch, chỉ cảm thấy Vương gia vì nước vì dân mà tâm tư bức thiết thực sự làm người khâm phục, liền không hề để ý sự kiện quý nháo kia nữa, lại cảm thấy sẽ tổn hại sinh linh sủng vật nhỏ bé, nên cũng ấp úng không nói.

Chỉ để lại Vương gia đỏ tai cúi đầu nghiêm túc viết chữ, người nọ lại cứ dựa ở trên giường ăn nhọ, còn phát ra tiếng nước tắm tắc, làm người ta liên tưởng đến hình ảnh hương diễm nào đó. Hạ quyết tâm, về sau nhất định, ngàn vạn lần, tuyệt đối! Không mang theo cái người họa thủy này tới xem mình xử lý chính sự!

### 13. Chương 13: Vương Gia Bị Bức Hôn

Ngày ấy Vương gia lâm triều, sau đó bị Hoàng Thượng giữ lại, hẳn cũng không nghĩ nhiều, ngày thường Hoàng Thượng giữ hẳn lại đại đa số là vì cho hắn vài thứ tốt hơn, hoặc là cống phẩm hiếm lạ, tỷ như con mèo Ba Tư kia.

Vương gia đi đến Ngự Hoa Viên, Hoàng Thượng ngồi xổm ở mép hồ nước cho cá ăn, ông anh già của Vương gia tuần mỹ phong lưu lớn lên cũng đẹp, khỏe mắt gương lên, thái dương phi tà, còn có chòm râu cá trê rất cá tính. Bọn thái giám xa xa đứng dưới mái hiên mắt trông mong mà nhìn Vương gia, sợ hắn mưu quyền soán vị.

Vương gia: “Hoàng huynh, có chuyện gì a?”

Hoàng thượng nói một cách thâm thúy: “Đệ a, không phải hoàng huynh bức ngươi. Ngươi cũng già đầu rồi, không thể quản nổi việc mỹ nhân kia sinh hoạt ở quý phủ của ngươi đâu nhỉ? Quản lý nhà của ngươi, cũng không thể để cho người ta nói ra nói vào, rằng vương phủ bị một người không có thân phận ”tu hú chiếm tổ” đi?”

Vương gia: “Ca, người ta là thiết kế sư đầu bảng của ”Ngọc Y Lâu“!”

Vương gia uy vũ sửa lại cho đúng, mặt còn có chút đỏ, nghĩ đến việc cùng mỹ nhân tăng tị với nhau có vẻ quá đôi phong bại tục, làm cho hoàng huynh cảm thấy quá hoang đường đến áp chế.

Hoàng Thượng hận rèn sắt không thành thép trừng mắt: “Một tên thợ may nhỏ lại có thể khiến cho người thần hồn điên đảo! Mong tưởng của ngươi đâu? Lúc trước cái chí hướng to lớn của ngươi, làm một tên ”vạn bụi hoa trung quá, vạn nhân thân thượng áp “(1) làm một Vương gia phong lưu đậm đàng đâu mất rồi?! ”

Vương gia lúng ta lúng túng, hẳn cũng biết mong tưởng cùng chí hướng nhiều năm của tên xử nam bệnh liệt dương là mình, thế nhưng lại khuất phục dưới thân thể thon dài gợi cảm còn có thể đem hắn làm ”bạch bạch bạch ” đến chảy nước của mỹ nhân, lại không có tiền đồ muốn khai thác một thị trường nào khác, cũng cảm thấy sinh hoạt hài hòa như bây giờ rất vừa lòng lại không cần cố sức, làm trạch nam rảnh rỗi đến mức tám múi cơ bụng đều mềm thành bụng bia nhỏ, trước kia cả ngày luyện” trào điệu thập bát thức ” [ 18 chiêu bắt chim?:D?! ] đều không mệt, hiện tại mới làm ở cây hoa đào một buổi tối thôi mà đã muốn gãy eo. Chỉ cảm thấy bản thân mình như vậy thật tài, lại khó mà thắng với hoàng huynh đệ đệ ngươi thật ra không phải đề người mà là cái người bị đề kia, hẳn nhìn Hoàng Thượng râu cá trê, vất óc nghĩ xem phải làm nũng như thế nào với anh già để có thể giấu trời qua biển lừa dối quá quan ( quá quan: qua cửa).

Hoàng Thượng không nhìn hắn nữa, mà tiếp tục quay đầu cho cá ăn: “Ngươi nếu đã là một đứa nhỏ không có mong tưởng, như vậy thì ngươi cũng chính là một phế nhân, hoàng huynh ngươi không nuôi phế nhân, Thừa tướng hiện giờ rất không an phận, ngươi gả đến quý phủ của hắn để củng cố lại địa vị hoàng thất của chúng ta đi!”

Vương gia:????

Hoàng Thượng buồn bã nói: “Đệ đệ lớn, tham niệm cá nước thân mật, tình yêu cùng nhục dục, phụ hoàng cùng quý phi, người làm con là người vì họ mà trở lại con đường đúng đắn, cũng coi như là hao hết tâm tư, lần này người hãy vì tiền đồ của hoàng thất chúng ta, ta đưa người đi Lãn gia vậy. Lãn gia nữ nhi lớn lên xinh đẹp, cũng coi như thỏa mãn ham mê yêu thích sắc đẹp của người, cũng coi như người làm anh là trẫm đây đưa ra một chút thiện ý. ( Vương gia: ”Ca!!! “) người nếu như không xem mình là người hoàng gia, tùy ý làm bậy, trẫm cũng không thể nói gì, rốt cuộc quả nhân nhân quả, trẫm vẫn luôn là người cô đơn, ai ai ai —— ( Vương gia:.....) trẫm một lòng vì xã tắc, vì thiên hạ, hiện giờ giang sơn tràn ngập nguy cơ, trẫm biết phải thế nào đây? Nếu trẫm không phải Hoàng Thượng, gặp phải cảnh ngộ này, trẫm cũng nguyện ý cùng Lãn gia liên hôn, một lòng vì giang sơn Đại Hán ta mà cống hiến!”

( quay đầu: “Người có nghĩ ta không xứng làm hoàng đế không?”)

( Ánh mắt nhạy bén của thái giám ở sau cây cột bắn lại đây)

( Vương gia nói lắp: “Không không không...”)

Hoàng Thượng khóc chít chít, nhìn hồ nước mà lau nước mắt: “Xem ra trẫm hoàng đế cũng là người tốt, không muốn làm hoàng đế, chỉ vì muốn củng cố chính quyền Đại Hán ta mà liên hôn, trẫm luyến tiếc a! Hân thật quyết tuyệt không nề hà a! Trẫm có một đệ đệ vô tư không sợ hãi!”

Hoàng Thượng một tay lau nước mắt, dùng ngữ khí tráng sĩ cắt cổ tay mà rống to: “Người đâu tới đây, mau chọn ngày đại hôn cho hoàng đế trẫm cùng muội muội của Lãn Thừa tướng Lãn Nhược Tình!!!”

Vương gia:“..... Chung thân đại sự của lão tử!!!!”

---

(1) Nghĩa là “Dẫm qua vụn bụi hoa, dưới thân dè vụn người”. [ chính là để lại những chiến tích phong lưu, đào hoa.] - Dịch bởi rosalin000, cảm ơn thím rất nhiều ~:3

## 14. Chương 14: Mỹ Nhân Bỏ Chạy

Vương gia sợ hãi rút rè trở về nhà, ở lại trong thư phòng mà đợi rồi tự sinh khí với chính mình, đã bị Hoàng Thượng giữ lại, ở trong cung một đêm không về, lại còn bị bắt đáp ứng một cuộc hôn nhân như vậy, mỹ nhân khẳng định sẽ lại tức giận, hân vội vã đi vòng quanh bình phong xoay tới xoay lui, tóc đều bị kéo rối xuống mấy đóm.

Quản gia gõ cửa tiến vào, nhìn Vương gia đang tự ngược, buông xuống một đĩa thủy tinh đựng nho, nghĩ nghĩ, sau đó hỏi:

“Vương gia chính là buồn rầu vì mỹ nhân?”

Vương gia u buồn nhìn hân, thở dài: “Bổn vương biết, bổn vương như vậy là không tốt.”

Quản gia cũng thực u buồn:

“Mỹ nhân ngày ngày cùng Vương gia làm bạn, đối với bên ngoài cũng chưa có danh phận ..... Lại cứ như vậy.....”

Vương gia: “Ta thật đúng là hỗn đản..... Là ta phụ hân.”

Quản gia khẽ vuốt vai hân:

“Năm đó lúc Vương gia xuyên chọc thủng đáy quần, cũng chưa từng gặp phải cảnh ngộ như thế này đi.”

Vương gia:

” Là bổn vương suy nghĩ không chu toàn.”

Quản gia nói:

“Vương gia ngài nghĩ như thế nào?”

Vương gia cũng giơ hai ngón tay chỉ lên trời:

” Ngô Tư Mộ hần! Bồn vương nguyện ý cùng hoàng huynh làm cho thấy tấm lòng chân thành của ta!”

Quản gia than nhẹ:

“Chỉ là mỹ nhân đi mất rồi.... ”

Vương gia ồn ào:

“Ta muốn từ hôn —— người nói cái gì?!”

Quản gia dùng ánh mắt hiền lành đầy yêu thương với đứa trẻ thiếu năng trí tuệ nhìn hần, từ nhỏ đến lớn hần vẫn là một nhãi con nộn nộn như vậy, bây giờ hoàng thái phi rời đi mất rồi, hần càng lớn càng ra dáng nam nhân, nhưng lại có chút tính trẻ con, cũng là nam tử hán đại trượng phu có người mình yêu thương. Lão võ võ lưng Vương gia, ngoe nguẩy đầu đi ra cửa.

Trước khi đi lão dừng lại ngắm cây hoa đào lẻ loi trước cửa, buồn bã nói:

” Hần đi rồi, Vương gia, chạy theo tìm tức phụ nhanh!”

Vương gia ngây người.

Mỹ nhân đi rồi, ngay sau khi Hoàng Thượng hạ chỉ cho Vương gia kết thân cùng nữ nhi Lãnh gia. Biến mất vô tung vô ảnh.

Vương gia tìm không thấy hần.

Quản sự “Ngọc Y Lâu” nói, từ rất lâu rồi vị tiểu công tử lớn lên đẹp như hoa kia đã không còn làm ở đây nữa. Năm đó lão chường quây ở Hình Hương Uyển nói, lúc trước vị mỹ nhân đeo vòng Linh Đàng Nhi, đi guốc gỗ chỉ nọ chỉ là làm bán thời gian, năm đó sớm đã được Vương gia coi trọng đó, ngài xem, tiền công còn chưa kịp kết toán đâu, đây là hai lượng bạc, Vương gia nhận đưa cho hần giúp ta đi!

Vườn hoa đào vẫn là vườn hoa đào, lúc trước mỹ nhân giấu rượu hoa đào, còn lại hai ba bình, Vương gia đào ra uống.

Lúc trước cách hoa đào rơi xuống đất bị nghiền thành bùn, gió thổi qua chính là tầng tầng lớp lớp mùi hoa bay qua mũi, còn có loáng thoáng mùi cỏ cây thực vật hư thối.

Y không để lại một vật nào, áo choàng lông cáo hần thích nằm trơ trọi trên giường, nhô Tử Tinh còn lại hai ba giở, guốc gỗ y mang đi rồi, khăn che mặt cũng không còn nữa. Chỉ để lại duy nhất cái nhũ hoàn còn chưa kịp tháo xuống trên ngực hần, để hần biết rằng, đây không phải là giấc mộng.

Vương gia nghĩ, hần có khả năng lớn chính là hoa đào yêu chẳng, lừa người một giấc mộng xuân, lại xinh đẹp nồn nà. Lời bọn hạ nhân nói, luôn có chút đạo lý.

Hoặc là y đã lừa hần, gạt hần đi đánh thân rồi? Hần cũng không nghĩ tới, còn định tìm hoàng huynh thỉnh cầu từ chối cuộc hôn nhân này đó.

Vương gia ghen hòng, ủy khuất thật sự, hần vô tâm vô tư, hần đuổi Ngụy Vô Ngải đi rồi an trí ở trong phủ đệ trên danh nghĩa của mình, ngày ngày ngồi trong vườn đào uống rượu. Cơ bắp đều trở nên mềm oặt, hần thật sự sắp biến thành một đại hán trung niên, y có lẽ sẽ ghét bỏ hần chẳng?

Đại khái là trả nợ đào hoa, mỹ nhân đi mất rồi, có thể nào khi hoa đào nở, mỹ nhân sẽ trở về chẳng?

Hần ghé người lên nhánh cây, ủy khuất mà khóc.

## 15. Chương 15

Hắn khởi tẩu với Hoàng Thượng xin từ hôn lại bị đẩy lui xuống, lén lút vào cung xin cũng bị từ chối, Hoàng Thượng là thực sự quyết tâm muốn hắn kết hôn với muội muội của Lãnh thừa tướng.

Vương gia cảm thấy là do hắn chọc mỹ nhân sinh khí. Hắn quyết tâm phải đợi y quay về. Chờ 3 năm, 5 năm, chờ cho vị Lãnh Nhược Tĩnh kia già rồi, đợi không nổi nữa, phải tự mình kéo ca ca đến tìm hoàng đế giải oan, cũng là để từ hôn.

Vương gia một thân hắc y nghiêm cẩn, có chút khấn trương, quần áo phác hoạ ra hình dáng cơ bắp rắn chắc, hắn dựa vào cây cột trên thuyền hoa mà uống rượu, các cô nương ở trên bờ nhìn thấy hắn đều hét lên, bọn họ cảm thấy hắn rất phong lưu phóng khoáng, soái đến nói không ra lời, cánh hoa trên tay từng nắm từng nắm bay về phía hắn, quanh thân muện tao có đầy một vòng cánh hoa, các cô nương càng thét chói tai đến lợi hại.

Lục hoàng tử mặt ủ mày ê nhìn hoàng thúc của mình, nghĩ thầm đã một đồng tuổi còn chạy tới cùng ta đoạt nổi bật.

Là do Vương gia kéo Lục hoàng tử đến ôn chuyện. Hai người bọn họ cũng không có chuyện cũ tốt đẹp nào để nói, Vương gia chỉ là muốn nghe một chút chuyện của mỹ nhân.

“..... Hắn cũng thật lợi hại! Quần áo của ta phần lớn đều là do hắn đề nghị lựa chọn. Vương thúc, cũng không biết ngài từ đâu mà tìm được một người tay nghề tốt như vậy, ta tìm người làm theo thiết kế, làm cho ta một tòa nhà lớn, nhất định đẹp đến đòi mạng! Lần đó ta còn được ‘Bát Quái Tập San’ bình chọn vào top 10 của “Bảng xếp hạng mỹ nam kinh thành” đó! Quân tử không đoạt người sở hữu, ngài đã lấy đi một nửa từ đồng quần áo của ta rồi còn phát ngốc cái gì!

Vương gia sâu kín mà nghĩ thầm, ta cùng hắn đều đã đụng chạm da thịt, mà hắn cũng chưa làm cho ta đã làm một bộ quần áo nào đâu. Người tính xa quá rồi.

“Quần áo của ta so với ngài đều nhỏ hơn hai số, ngài nói ngài đồ gì.....”

Không tính quá xa xôi, Lục hoàng tử rất ồn ào, nhưng hắn lại có được một đồng quần áo mà hắn vẫn hâm mộ không thôi.

Vương gia phát ngốc với mặt nước. Bản thân hắn thập phần tuấn mỹ, ngũ quan cứng rắn lại tuấn lãng, không biết có phải do đã trải qua nhiều chuyện không giống với những gì người bình thường gặp phải, tuấn lãng cứng rắn của hắn lại có thêm vài phần mỉa mai ẩn khuất, lông mi cực kỳ dài, cánh môi vừa hồng vừa dày dần theo theo da thịt màu đồng cổ của hắn lại tạo nên một chút dáng vẻ sắc tình, đôi mắt rất có thần, hiện tại so với trước kia càng thêm vài phần ướt át, thoát nhìn làm cho người ta có dự cảm muốn làm nhục.

Hắn chỉ nhìn thẳng về phía trước, mà mấy vị công tử quý phái trên thuyền hoảnh đều nghiêng đầu nhìn hắn vài lần.

Hắn trúng phải độc của mỹ nhân rồi.

Vương gia hiện giờ nhìn ai cũng thành mỹ nhân, hắn ở nhà, trên giường nệm trong thư phòng phảng phất như có mỹ nhân đang nằm lên, mỹ nhân tinh phảng phất cánh hoa đào. Hắn lên triều, thấy Lãnh thừa tướng lớn lên có chút giống mỹ nhân, hắn trên đường đi lại gặp được một nữ tử, Lục hoàng tử nói cho hắn biết, đó là nữ nhi của Lãnh gia, hắn ngốc lãng mà cảm thấy gương mặt của nữ nhân này cũng có chút giống vị kia. Nhưng nữ nhân này làm sao sánh được với mỹ nhân!

Hắn cảm thấy chính mình như bị bệnh mất rồi. Lại nhất định không chịu thừa nhận đây là bệnh tương tư. Mà chỉ xác định vững chắc đó là do mỹ nhân hạ dược.

Nữ nhi của Lãnh gia, hắn sẽ không cưới.

Quản gia rất lo cho hắn, trong triều có vài vị quan lớn quan nhỏ muốn lôi kéo tình cảm của Vương gia để cầu xin vài chuyện, đều sẽ đưa một số nữ hầu đến Vương phủ. Ngày nọ Vương gia từ thư phòng trở về, nhìn thấy trên giường lớn trong phòng ngủ có một cái bóng trắng đang bày ra tư thế dụ hoặc mà nhìn hắn,

quanh chớp mũi là mùi thơm của xữ nữ, hần mặt không biểu tình đi tới ngồi bên cạnh, nhìn đối phương một lúc lâu sau, nhìn đến nụ cười quyến rũ của đối phương cũng trở nên cứng đờ.

“Mặc quần áo vào, rồi bồi ta ngủ một chút đi.” Vương gia nói như vậy, quần áo hần cũng không cởi, chỉ nằm ở trên giường, rất nhanh mà ngủ mất.

## 16. Chương 16

Lý Diễm Đình ở trong hoa viên tưới nước, bên cạnh là bọn tỷ nữ với ánh mắt hâm mộ

Tỷ nữ A: “Tỷ tỷ, người xem kìa, đây chính là tiểu thiếp Vương gia mới nạp vào phủ đó!”

Tỷ nữ B: “Nghe nói mỹ nhân kia vô cùng xinh đẹp, hiện giờ vừa thấy, haizz, Vương gia quả nhiên bị bể cong.”

Tỷ nữ A: ( nước mắt chảy dài) “Tỷ tỷ, Vương gia thật sự không cần mỹ nhân nữa sao, lúc trước khi bọn họ hoan hảo ở trong sân, tiếng kêu chính là lớn đến mức toàn bộ phủ đều nghe thấy a! Nếu không phải sợ Vương gia trách phạt, ai thèm làm bộ nói đến mấy chuyện quỷ thần! ”

Lý Diễm Đình:.....

Tỷ nữ B: “Đáng tiếc cho chân tình lại bị người ngoài quấy nhiễu!”

Tỷ nữ A: “Tra nam đáng giận!”

Lý Diễm Đình vô cùng buồn bực.

Nàng là tiểu thiếp đầu tiên Vương gia nạp vào phủ, lúc trước bị Tả thị lang đại nhân đưa đến vương phủ, nói nàng có khả năng sẽ được Vương gia tuyển vào phủ, làm nàng không thôi mừng thầm. Thiếu nữ nào trong lòng không có giấc mộng làm kiều thê Vương phi của Vương gia bá đạo?

Huống chi Vương gia đáng người nhất lưu, anh tư tấp sảng, võ công cao cường, là đối tượng bình luận số một của vô số thiếu nữ khuê các trẻ tuổi trong ‘ Tập chí bát quái ’, Lý Diễm Đình nàng cũng là một lòng chờ mong có được không!

Ai biết được cõi hết sạch ném tới trên giường của Vương gia, Vương gia nhìn thấy thân thể nàng như hoa như ngọc cũng không thêm liếc mắt một cái, bảo nàng mặc xong quần áo thì mau ngủ, sau đó liền ngủ mất rồi, nửa đêm còn đá người ta, thậm chí còn đem nàng đá rớt xuống đất!

Lý Diễm Đình nghiêm trọng mà hoài nghi Vương gia không “lên” được.

Kết quả ngày hôm sau liền tuyên bố nạp nàng vào phủ. Người nói xem, bản thân người là Vương gia, không “lên” được còn muốn dấu diếm đại chúng, đem thiếu nữ như hoa như ngọc là ta nạp vào trong phủ làm một con búp bê sứ vô dụng không nhúc nhích, thật là một cuộc sống cơ khổ, Lý Diễm Đình một bên tưới nước một bên suy nghĩ làm sao để chạy khỏi quý phủ lưu lạc thiên nhai, lựa chọn một đẳng lang quân như ý khác.

Ngày đó Vương gia lại ghé vào giường nệm trong thư phòng mà ngủ, trên tấm lông cáo hần tình nguyện giữ lại vẫn còn lưu lại mùi hương của mỹ nhân.

Hần mơ thấy mỹ nhân.

Mỹ nhân vẫn là một thân hồng sa cùng guốc gỗ, tức giận bưng bưng, phần chân mà nắm vạt áo hỏi hần:

“Người sao lại nạp thiếp!”

Vương gia nói: “Người đi rồi, quân ta làm chi.”

Mỹ nhân trừng hần, trên gương mặt nghiêng lệ như đào hoa nở rộ:

“Lúc trước ngươi không đáp ứng kết hôn cùng Lãnh Nhược Tình để tỏ vẻ trong sạch, hiện giờ lại muốn tự nạp thiếp, quả nhiên nam nhân đều là liệt căn!”

Vương gia bình tĩnh nói: “Ngươi muốn ta cưới Lãnh Nhược Tình.”

Mỹ nhân có chút hoảng hốt, buông lỏng tay nắm vạt áo, lui nửa bước, lúng ta lúng túng nói:

“Ngươi, ngươi cứ cưới đi.”

Vương gia đỏ mắt, cầm tay mỹ nhân:

“Ngươi đi đâu!”

Mỹ nhân không nói, con ngươi y ngăm đen, ánh mắt chuyên chú mà nhiệt liệt, giống như lúc y hôn hấn ở dưới cây hoa đào năm đó.

Mỹ nhân nói:

“Ngươi cứ cưới Lãnh Nhược Tình cho xong.”

Vương gia nhìn hấn, mặt mày bình đạm không gợn sóng.

Hấn nói: “Được.”

Vương gia nói:

“Ta tuy nạp thiếp, lại không có phu thê thật sự.”

Vương gia lại nói:

“Nếu như đó là nguyện vọng của ngươi, vậy thì liền cưới cho xong. ”

=====Hết chương 16=====

## 17. Chương 17: Vương Gia Đón Dâu

Xét thấy Lãnh Tương không biết thổi gió cái gì với hoàng thượng, nói là ngày hoàng đạo, đầu tháng mười liền thành hôn. Đổ lên đầu một thân Vương gia nói cưới liền cưới đi, tốt xấu gì cái tên Lãnh Tương lạnh như sương kia lớn lên có phần giống mỹ nhân. Không có việc gì làm còn có thể ngắm nhìn đại cữu tử cho đã ghiền.

Hai nhà đều không phải không có chủ nhân trước đó, quân gia đã chuẩn bị trang trí quý phủ toàn một màu đỏ thắm, mấy chục cái rương lớn chứa trân bảo được đưa đến làm sính lễ, gã sai vặt cầm lấy “Sổ tiếp khách” diên cuồng đọc, đầu tháng mười ngày ấy Vương gia liền cưới ngựa lớn ngẩng cao đầu ra ngoài cưới Lãnh Nhược Tình vào cửa.

Mọi thứ thập phần long trọng và phô trương, Vương gia khoác xiêm y đỏ thắm trên người, một đầu tóc đen cao cao dựng thẳng, chỉ cảm thấy hấn phong thần tuấn lãng trời quang trắng sáng, vô số nữ tử ra phố si ngốc mà ngắm nhìn hấn xa xa, bao nhiêu trái tim vỡ nát rơi đầy đất.

Vương gia đỏ con mắt, nắm chặt dây cương đến mức tay hiện ra gân xanh, hấn đương nhiên cảm nhận được mỹ nhân đã biến mất, đã không còn muốn gặp lại hấn nữa, đêm đó mỹ nhân đến bảo hấn đi cưới Lãnh Nhược Tình không biết là mộng hay là thật, chỉ cảm thấy đại khái y về báo mộng cũng là hy vọng hấn có thể quên y đi.

Nếu là thật sự, vậy cứ cho Lãnh Nhược Tình một hôn lễ long trọng, phô trương nhất, để cái tên không tim không phổi kia nhìn thấy cũng biết hấn thực sự quyết tâm quên hết quá khứ, cũng coi như là cho người vợ vô tội chưa qua cửa này của mình một chút bồi thường, hấn tự nhiên sẽ đối đãi nàng thật tốt, chẳng còn sợ hấn về sau chỉ có thể ở dưới thân nam nhân mới có thể rên rỉ hưng phấn cương cứng, hấn cũng muốn đối xử với nàng cực kỳ cực kỳ tốt, bởi vì nàng quá vô tội, mà hấn lại có tội.

Tướng phủ trang hoàng liên trùng khác đi, một phen túc mục đại khí, hiện giờ giăng đèn kết hoa vui mừng náo nhiệt, nhóm thiếu nữ xen lẫn thiếu phụ vì Lãnh Tương mà đến xem náo nhiệt phần phật vây quanh một vòng lớn, cùng đoàn fan của Vương gia vây chặn không nhường một tấc.

Hỉ bà nắm đầu cái khăn voan đỏ dắt nữ tử ra tới nơi, Lãnh Tương dáng vẻ lạnh như sương đứng ở một bên, Vương gia nhìn cái người lạnh lùng kia. Nhìn đến lúc vị Thừa tướng nổi danh mặt lạnh trong triều phải nhú mày, hẳn mới đem ánh mắt của mình từ gương mặt có vài nét giống thần thái của mỹ nhân dời đi, phi thân một cái xuống ngựa, khom người ôm quyền:

“Muội muội của Lãnh Tương, cuộc đời này liền giao cho bốn vương. Bốn vương sẽ kính nàng, bảo vệ nàng, thương yêu nàng, không nạp thiếp, cũng không cưới thêm nhị phòng, tình này sáng tỏ, trời đất chứng giám!”

Lãnh Tương nhìn hẳn, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt:

“Trong nhà ngươi có một tiểu thiếp, là việc chỉ người qua đường thôi cũng đều biết, Vương gia lại ở đây cùng bốn tướng đàm luận việc cả đời này không nạp thiếp, chính là bốn tướng quá mức dễ lừa gạt.”

Vương gia nói: “Đã đưa Lý thị đi.”

Hắn không nói việc Lý Diễm Đình kêu trời khóc đất cầu hẳn thả nàng ra phủ cho nàng tìm vị lang quân như ý, không cần cuộc sống hưởng thụ không tính đến sinh hoạt này nữa.

Lãnh Tương nhìn hẳn sau một lúc lâu, lại không nói gì nữa, nhẹ nâng cằm, ý bảo hỉ bà đưa tân nương nhập kiệu.

Vương gia nói:

“Vương phi duy nhất của bốn vương, tự nhiên không cần lặp lại những lễ tiết vụn vặt đó, bốn vương muốn đích thân mang nàng hồi phủ. Chiêu cáo thiên hạ.”

Hắn tiêu sái xoay người một cái liền ôm lấy Lãnh Nhược Tình từ trong tay hỉ bà, vòng tay qua hai đầu gối cùng dưới nách nàng liền đem người bé kiêu công chúa, Lãnh Nhược Tình hẳn đã từng gặp qua, khi ấy đáng người nàng nhỏ xinh thanh tú khả ái vô cùng, lại không ngờ gần đây không thấy, em gái này không biết ăn trúng thuốc kích thích sinh trưởng gì mà lớn và nặng hơn nhiều so với hẳn tướng tượng một chút, khiến người có võ công đệ nhất toàn quốc là hẳn ôm lên ngựa cũng phải lão đảo.

Vương gia dùng sức leo lên ngựa, nhìn đám người vây quanh Lãnh Nhược Tình quyết tuyệt nói:

“Bốn vương lần này đi, là đem Vương phi mang đi. Sẽ không để nàng chịu ủy khuất.”

Hắn nói lời này lại tựa như tuyên thệ với chính mình, vừa dứt lời liền không đợi mọi người đáp lại, giục ngựa rời đi, hẳn dùng sức thúc vào bụng ngựa càng phóng càng nhanh, phi đến bùn đất văng đầy mặt người trong tướng phủ.

Những chuyện hoang đường như làm can hoan tình trên giường nệm trong thư phòng, trên công văn, dưới tán hoa đào kia đều cho qua đi, dự vọng trăm luân đã từng có đều trở thành dĩ vãng, cuộc đời này đường ai nấy đi, bốn vương có vương phi của bốn vương, sẽ quên thâm tình trong mắt người, sẽ quên mùi hương của người, sẽ quên những lúc người thường ghen tuông cùng chiếm hữu.....

Một đường chạy ra ngoài thành, thủ vệ binh lính cũng không ngăn đón.

Hôm nay đại hôn với Vương phi, Vương gia giục ngựa chạy như điên, đại khái là quá sung sướng, cách mà nhóm con em quý tộc hưởng lạc luôn luôn không giống với người thường.

Bởi vậy Vương gia nội tâm kích động, hàm chứa nước mắt không chú ý cưỡi ngựa ra khỏi cửa thành, con ngựa mang theo gió lốc chạy như bay, khăn voan đỏ thậm bị thổi bay....

Vương gia bị gương mặt của Vương phi trong lồng ngực tát vào mặt bùm bùm. Vương phi của hẳn, trên đầu gài dây trâm vàng, ba ngàn sợi tóc trút xuống, tất cả đều hướng về hẳn, cái gì cũng thấy không rõ nữa, toàn thân cũng trở nên thoát lực, Vương gia chậm rãi giữ dây cương sau đó lão đảo đi, hẳn cứ nghĩ chính mình không bị quăng ngã chết khiếp thì cũng trọng thương, đại khái cái này là tai họa do khuê trung thiếu nữ báo ứng đi.

Hắn lại thầm thở dài, hoảng hốt như nghe được có người ở dưới tán hoa đào nói với hắn câu kia:

“Nháo đến vui vẻ như vậy, cũng không thèm xem hướng gió như thế nào, thật là ngày càng choáng váng.”

Trên tay đau xót, hắn tuột xuống dưới liền bị một bàn tay ôm lấy eo, mượn lực bế hắn nằm bò trên lưng ngựa.

Vương gia vẻ mặt khiếp sợ, chịu đựng cảm giác dạ dày bị con ngựa xóc nảy liên tục đè ép khó chịu, quay đầu lại nhìn vị Vương phi của mình xem nàng là người cường tráng đến mức nào.

Lại nhìn thấy mái tóc đen rối tung, cùng một gương mặt tuyệt sắc, là gương mặt mà hắn vĩnh viễn sẽ không quên, trầm tĩnh mà mỉm cười trên lưng con tuần mã đang phi nhanh.

## 18. Chương 18: Nội Tình

Con ngựa chậm rãi dừng lại.

Vương gia nhắm mắt lại bò về trên lưng ngựa, hắn cảm thấy mình như bị mù rồi.

“Thế nào, mấy ngày không gặp, đến ta cũng không quen biết?”

Kéo giọng ra thật dài, mỹ nhân chụp một cái tát lên cái mũi chu chu của Vương gia. Do nguyên nhân như cũ, vẫn là cố luyện võ, nên cái mũi lại trở về hình dạng cong mẩy xinh đẹp, sờ lên thịt cũng không bị nhão, cảm giác sờ lên rất tốt.

Vương gia không thèm để ý đến y. Hắn mở mắt ra, trừng đến lớn thật lớn, thẳng tắp nhìn chăm chăm xuống đất, không cho nước mắt rơi xuống.

Mỹ nhân nhìn bộ dạng hắn quật cường thẳng thắn, ánh mắt đầy vẻ nhu hoà, y túm Vương gia lên, để hắn đối mặt với y ngồi trên lưng ngựa, dùng tay chải vuốt tóc tai đã có chút rối của hắn, nhẹ giọng nói:

“Ta còn chưa nói đến chuyện ngươi nạp thiếp đâu, ngươi lại ở đây bày vẻ ủy khuất với ta.”

Vương gia không nói lời nào.

Mỹ nhân duỗi tay nâng cằm hắn, hắn lại liều mạng cúi mặt xuống, dáng vẻ như ghé con đang tức giận. Mỹ nhân liền dùng chút lực, ép hắn ngẩng mặt lên, chỉ cảm thấy người này gần cả tháng không thấy, gây đi rất nhiều, da cũng đen đi, hốc mắt hồng hồng, tràn đầy tơ máu dùng sức mà trừng y.

“Hoàng Thượng đều đã hạ chỉ rồi, vậy mà thế nào cũng không chịu ngoan ngoãn cưới ta?”

Mỹ nhân tỏ vẻ ôn hoà hiếm thấy, vuốt lông cho con thú nhỏ đang xù lông này.

“Có nhớ ta hay không?” Y hỏi.

Vương gia hung ác mà ngửa đầu một cái liền đụng phải miệng y, môi dán môi vài giây, sau đó dùng sức cắn thật mạnh vào môi y, chỉ cắn còn chưa đủ. Hàm răng hắn còn muốn lặp lại suy nghĩ từ trên môi cắn tiếp vào khối thịt, thẳng đến lúc đôi môi màu hồng của mỹ nhân trở nên có chút huyết nhục mơ hồ hắn mới từ bỏ.

Hắn thở phì phò kéo giãn khoảng cách giữa hai người, có chút chột dạ, cảm thấy chính mình cắn hơi bị tàn nhẫn, lại cảm thấy không đủ tàn nhẫn, nên cắn chết y mới đúng.

Trên đỉnh đầu có người khe khẽ thở dài, Vương gia luôn chán ghét mỗi khi y thở dài, cảm giác như chính mình là đứa nhỏ không chịu lớn cứ thích làm sai, sẽ bị ném đi thật xa đến nơi nhìn không thể nhìn thấy. Cái gì cũng không biết liền có thể bị bỏ rơi, rõ ràng chính mình càng già đi một ít.....

Đang mơ màng hồ đồ mà nghĩ, bỗng dưng có một xúc cảm ấm áp từ gò má lạnh lẽo của hắn đi xuống, hôn lên nước mắt của hắn, sau đó lại hôn lên môi.

Đầu lưỡi giao triền trong khoang miệng ẩm áp, lúc thì đầu đá nhau lung tung hết cả, lúc thì quả thực là kiên cố sừng sực mà ngậm lấy nhau làm bấy, nháo đến lúc Vương gia mệt mỏi, mỹ nhân liền tỉnh tở dùng đầu lưỡi quét qua lại hàm răng cùng vách trong khoang miệng hắn, thực chuyên tâm cũng thực mê người. Vương gia bị lần “rửa miệng” lâu dài này của y mê đến khó chịu, hắn lạng lẽ trốn mắt, nhìn gương mặt gần trong gang tấc của mỹ nhân, hắn nhắm hai mắt, lông mi vừa dài lại vừa dày.

Hắn rất muốn y a.

Mỹ nhân buông tha môi hắn, hơi thở ẩm áp phất qua mặt hắn, y hôn đôi mắt ướt đầm dề của hắn:

“Sao lại khóc rồi.”

“Ta từ bỏ..... Người còn trở về làm cái gì.....”

“Lãnh gia có nhiều thế hệ trung thần, hai mươi ba năm trước, một vị cao nhân ở chùa Vân Môn đến thấp hương bái Phật, Lãnh tướng phu nhân đang mang thai đứa thứ hai liền cầu được một quả bói, nói rằng thai này hung hiểm, có dị tượng trời sinh, nếu sinh con trai, sẽ xung đột khí vận với con lớn, Lãnh gia sẽ chịu cảnh diệt môn, nếu sinh con gái, liền có thể bình bình an an.

Sau khi đã sinh được một đứa con trai, vì không muốn Lãnh gia gặp phải đại họa, họ liền tuyên cáo ra ngoài rằng Lãnh tướng phu nhân đã sinh một đứa bé gái, là Lãnh gia đại tiểu thư Lãnh Nhược Tình, cùng với nhị tiểu thư Lãnh Nhược Băng.”

“Sau đó ta phụ thân ta vì bảo hộ tiên hoàng mà mất, mẫu thân tương tự thành bệnh tật, Hoàng Thượng nhân từ, đã đề bạt đại ca ta - năm đó mới vừa thi đến văn Trạng Nguyên làm người kế nhiệm chức Thừa tướng. Từ nhỏ đại ca đã tự giác không bạc đãi ta, không thể nào ép buộc ta, cũng sẽ thỏa mãn chút nguyện vọng hoang đường của ta.”

Mỹ nhân nhướn mày, nhẹ giọng nói bên tai Vương gia:

“Tỷ như gả cho người.”

“Vậy người cũng không thể,...cũng không thể ——” âm thanh vô thanh vô tức biến mất a.

“Chuyện này vốn dĩ chỉ có cha mẹ cùng đại ca ta biết, đại khái là bị hạ nhân ngẫu nhiên nghe thấy, lại truyền đến tai vị bác họ bên chi phụ [chém:v] đang ở nhờ, hơn nữa hoàng thượng lại hạ chỉ người cùng ta thành thân, bác họ lấy việc này uy hiếp, muốn đại ca cầu Hoàng thượng cấp cho nữ nhi nhà họ một cái danh huyện chủ. Lần này đột nhiên rời đi, là do có chút hấp tấp, một là xử lý việc này, hai là chuẩn bị việc hôn nhân, khi đó mới phải không từ mà biệt. Hơn nữa...”

“Không trải qua việc này, ta làm sao biết được người rốt cuộc có nguyện ý cưới ta hay không”

## 19. Chương 19: Hòa Hảo Sau Khi Cưới, Liền Có Thể Ở Trên Lưng Ngựa Tiên Hành Mã Chấn H (thượng)

“Hiện tại người ta cưới cũng không phải người! Mà là Lãnh Nhược Tình!”

Vương gia rít gào. Hắn đột nhiên nhớ tới, khi đó Lục hoàng tử chỉ hắn cái vị nữ nhi của Lãnh gia kia thật sự đúng là Lãnh gia nữ nhi, chẳng qua không phải Lãnh Nhược Tình, mà là đứa con gái thứ hai của Lãnh gia - Lãnh Nhược Băng. Giống như từ đầu tới đuôi, ông anh già của hắn cũng muốn để hắn cưới cái bị Lãnh Nhược Tình này.

Ôi ông anh già, có người nào lại hồ đồ đệ đệ mình như người không? Cưới nam nhân, thế nào cũng vẫn phải ép ta cưới nam nhân!

“Chuyện này chúng ta lừa gạt hoàng gia, có thể nói ra dễ dàng như vậy, người không sợ ta bảo hoàng huynh chém đầu người sao!”

Hắn thiếu tự tin mà lên tiếng.

“Đương nhiên là không sợ. Hiện giờ, ta đã là người của người rồi. Người tự nhiên phải đối xử tốt với ta. ”

Mỹ nhân mỉm cười như nở.

“Hơn nữa người không cảm thấy hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, hẳn là nên xảy ra chuyện gì đó hay ho, đặc biệt là chúng ta tư thế nào cũng đều dùng qua rồi, lại duy nhất ở chỗ này, chúng ta hình như chưa làm bao giờ?”

Vương gia vừa định hỏi ở đâu, liền thấy mỹ nhân túm dây cương một cái, con ngựa hoan thoát mà chạy vội lên, hắn đột nhiên ngã xuống phía sau, mỹ nhân duỗi tay ôm lấy eo hắn ngồi xuống phía trước, hạ thân chặt chẽ dán sát lên, theo con ngựa xóc nảy không ngừng mà ma sát, Vương gia bị ma sát đến cả người nóng lên, nghĩ thầm cái lão vương bát đản này hẳn là có mô-tơ điện tự động trong người.

Y cứ nhiên muốn cùng hắn ma sát!

Lãnh Nhược Tình không có mặc bộ sa mỏng lúc mới gặp kia, áo cưới đỏ thắm khoác trên người, tóc đen rối tung nổi bật đến mức tràn đầy tà khí, bay loạn trên gương mặt phong tình tràn ngập, Vương gia hít thở không thông, tuy không thể thở nổi, hắn vẫn ngửi được mùi hương đặc biệt đến từ trên người mỹ nhân.

Mỗi lần cãi nhau, đều là hắn bị thao.

Vương gia sống không còn gì lý thú mà nghĩ.

Con ngựa chạy vội tới rồi thảo nguyên rộng lớn, ven đường rớt xuống từng miếng vải lớn rách nát màu trắng màu đỏ, phân biệt là kính trang màu đỏ trên người Vương gia, và quần lót vải dệt màu trắng của hắn. Vương gia thần sắc mê ly, nước bọt trong miệng không khống chế được mà chảy ra, hắn nằm ngửa ôm cổ Lãnh Nhược Tình, bị giam cầm chặt chẽ ở trong ngực, gắt gao chống lên lưng ngựa, hạ thân dán sát, theo tiết tấu chạy nhanh của con ngựa mà đỉnh lồng từng chút một. Hai chân nguyên bản là ôm chặt lấy eo Lãnh Nhược Tình, nhưng áo cưới dùng nguyên liệu thượng đẳng tinh xảo cho nên quá trơn, chân hắn không khống chế được rơi xuống dẫm đạp trên đùi Lãnh Nhược Tình, xóc nảy đến sắp tan rã.

“Lão tử..... Thao..... Người..... Đại gia.....”

Cuối cùng cơn thịnh nộ cũng tắt xuống tiểu huyết, Vương gia chỉ cảm thấy người bên trên mình căn bản là không hề cười ngựa mà là đang cười hắn, y vuốt ve từ lưng thẳng hắn đến xương cụt, vải dệt đều rối tung thành mảnh nhỏ, chỉ cảm thấy phần lưng mình bị ma sát đến phát điện bùm bùm thành một chuỗi hoa lửa, cái mông bị Lãnh Nhược Tình nắm chặt, tiến hành vận động cơ vòng cùng pít-tông dạng bọt biển(?), vật nhỏ phía trước không được âu yếm run run rẩy rẩy để lộ ái dịch dính nhớp, bình thường bắn ra đều dính lên cơ bụng cùng ngực của Lãnh Nhược Tình, có một hai giọt ngược gió bay lại bắn đến trên mặt mình, Vương gia đang há mồm chờ đợi đột nhiên không phòng ngừa được mà ản phải tinh hoa của chính mình —— “Phụt phụt phụt!”

Lãnh Nhược Tình mỉm cười cúi đầu nhìn hắn, thân thể rắn chắc màu đồng của Vương gia lộ ra trên xiêm y đỏ thắm, mang theo vẻ khỏe mạnh sau khi vận động, địa phương bị liếm dưới ánh mặt trời lập lòe dăm mĩ thủy quang, đầu vú đứng thẳng, lúc này tinh dịch đã bắn loạn, dăm dịch màu trắng chảy xuống quần áo màu đỏ, vô cùng sắc tình.

“Ta..... Phu quân.”

Lãnh Nhược Tình nỉ non nói, hạ thân lại đâm một cái, càng thêm dùng sức đâm đến một chỗ, Vương gia run rẩy hoảng đầu kêu cha gọi mẹ, ngón chân co quắp, cơ bắp căng chặt, một chiếc giày đã bị ném bay, hắn vô ý thức mà giơ thẳng hai chân, cơ hồ có thể đứng lên nhảy điệu ba lê của nữ hầu Tây Dương rồi.

“A a a a a a —— đừng đâm chỗ đó! Đừng! Đừng đâm chỗ đó!” Vương gia kêu khóc nói, sướng đến chân khép lại không được, muốn y đâm nhanh một chút, lại cảm thấy nếu cứ đâm chỗ đó sẽ bị kích thích đến điên mất, lúc này mới khóc nức nở cầu xin người đang đè lên mình:

“Muốn, muốn, muốn!”

Lãnh Nhược Tình dầm bàn đạp, dùng sức hơi hơi đứng lên, chậm rãi rời khỏi mê lộ trơn ướt mềm mại kia, mang ra một lượng lớn dâm dịch ướt lợc cộc, chân Vương gia đang gác lên cũng bị kéo ra, tiểu huyết chậm rãi bại lộ trong không khí, lúc đóng lúc mở, nỗ lực muốn ăn cái gì đó, như muốn dính lấy cự long tràn đầy gân xanh kia, lúc rút ra còn có một tiếng “ba” như tiếng rút nút lọ không quá rõ ràng.

“Muốn, chứ không phải cần, àn?” Lãnh Nhược Tình hỏi hần.

“Muốn ——”

Vương gia mang theo âm thanh khóc nức nở, hần ngửa đầu nhìn y, nỗ lực nâng phần eo hướng về phía trước, để huyết khẩu bại lộ ở trước mặt Lãnh Nhược Tình, muốn đón ý nói đùa cái dương vật cực đại kia.

“Kêu ta cái gì?”

“Nương tử.....?” Vương gia chỉ oa gọi bậy.

“Không muốn.” Lãnh Nhược Tình nói xong liền đem chân hần từ trên người thả xuống.

“Không biết..... Người không phải là nương tử của ta sao!!!!” Vương gia liền muốn khóc, lập tức nâng eo qua, con mẹ nó dám khảo nghiệm kiến thức cơ bản của hần.

“Kêu tướng công.”

“Ta mới là tướng công!”

“Người không kêu thì không làm.”

“.....” Vương gia nội tâm giãy giụa.

“Không cho a.” Mỹ nhân uy hiếp.

“Tướng công! Tướng công!”

Vương gia nghĩ thầm quân tử báo thù mười năm không muộn, thật sự nhìn không vừa mắt gương mặt vừa gọi lên ý cười của Lãnh Nhược Tình, nhưng mà tiểu huyết lại ngứa ngáy khó nhịn, hần gấp không chờ nổi liền tự mình ngồi lên cây gậy to bụi kia.

“Thật đúng là tiểu dâm phụ.”

Lãnh Nhược Tình đánh giá hần, sau đó ngồi trên lưng ngựa thượng đẳng đảo hoàng long làm hậu huyết của Vương gia, làm Vương gia phải ôm lấy vai hần điên cuồng cào, nước bọt bay tứ tung, trong miệng a a kêu không biết bao lâu.

=====Hết chương 19=====

## 20. Chương 20: Hòa Hảo Thành Thân Sau Liền Có Thể Ở Trên Lưng Ngựa Tiên Hành Mã Chấn H (hạ)

Ánh mặt trời chiếu thẳng lên trên mặt, da thịt đều trở nên trong suốt.

Trên lưng con ngựa đang rong ruổi, hai người khoác áo choàng đỏ, còn mờ mờ ảo ảo lộ ra thân thể tuyết trắng đan xen màu đồng.

“Tha bốn vương.....”

Giọng nói của Vương gia đã bị biến dạng do gào thét, lúc này khàn khàn không ra cái dạng gì. Đôi tay hần khoác lên cổ ngựa, bị xóc đến nước bọt giàn giụa khắp mặt. Một đôi giày trần thêu tơ vàng đập lên đùi hần, hần ngưỡng thân mình nửa bò nửa trườn, đầu vú sưng đỏ bại lộ trong không trung, theo quán tính mà cạ vào bờm ngựa thô ráp, phía trên toàn là nước miếng cùng dấu răng, dưới ánh mặt trời phản xạ chiếu sáng

lấp lánh, phải nhờ vào cái tay đang nắm eo mình, hấn mới không ngã xuống, một cánh tay trắng nõn thon dài khác đang lưu luyến trên đùi hấn, vuốt ve liên tục làm hấn lông tơ dựng đứng, run rẩy không ngừng.

“Kêu ta cái gì?”

Người sau lưng nỉ non, con ngựa xóc nảy liên tục cũng không ảnh hưởng đến người phía sau lần lượt thọc vào rút ra không theo quy luật. Từng chút từng chút đỉnh lộng chỗ bí ẩn, còn cố ý hung ác đâm mạnh một chút.

“A! Tướng công! Lãnh ca nhi! Tha ta đi!”

Vương gia tuy là thân cường thể tráng, nhưng bị thao liên tục thật sự cũng là có chút không chịu được nữa, eo phằng phật như bị chặt đứt, khoái cảm ở hạ thân tầng tầng truyền đến không ngừng, hấn cứ muốn ổn định lại thì liền bị sướng đến cong ngón chân, thật sự là khổ không nói nên lời. Hấn nước mắt lưng tròng muốn quay lại nhìn y, thì lại bị Lãnh Nhược Tình tát một cái lên cái mông no đủ cong mẩy, đánh đến mức hấn không nhìn được mà run rẩy, đầu óc trống rỗng, thế là lại bắn ra mắt.

“Chà chà, lần sau người mà cười con ngựa này xuất chinh, sợ là trên chiến trường sẽ có thể nghĩ đến bộ dạng mình bị ta thao dưới thân.”

Lãnh Nhược Tình khẽ cười nói, trên người y có mùi hương nhẹ nhàng kín đáo, hợp, lại hạ thể nóng bỏng kính đạo mười phần thọc vào rút ra, Vương gia rên rỉ vài tiếng cảm thấy cái người này mặt người dạ thú đến không chịu được, nên liền dùng huyết nhỏ của mình lộng y.

“Muốn kẹp cho ta bắn a?”

Lãnh Nhược Tình bỗng dừng lại nổi khùng, dư sức mà quây, nhồm người đứng lên, theo huyết lộ mà tìm được chỗ quen thuộc kia, mưa to sét đánh mà điên cuồng tiến công chỗ đó, chim chóc mới vừa tiết nguyên dương xong lại chim run run rẩy rẩy đứng lên, ủy ủy khuất khuất phun ra một chút dịch trong, thật đáng thương.

“Đmm, muốn ngã rồi! Người điên rồi! A!!! A!”

Vương gia bị thao ngao ngao gọi dậy, bị chọc đến chỗ khó nhìn nhất, lúc này hấn đã không phân biệt được hôm nay là hôm nào, chỉ cảm thấy Lãnh Nhược Tình thật sự muốn thao chết mình, chết một cách hương diễm trên lưng ngựa, cũng một cái chết tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả(1) của Vương gia.

“Ngồi xuống, ngồi xuống.....”

“Được, nghe lời người.”

Lãnh Nhược Tình lại cười một tiếng, ấn eo hấn ngồi xuống, con ngựa hí vang một tiếng, sau đó nhấc chân, làm Vương gia đặt mông thật mạnh ngồi xuống, chỉ cảm thấy cự long thô dài như cánh tay trẻ con dưới thân này, thiếu chút nữa xuyên tới phổi hấn, hấn nước mắt nước mũi bay tứ tung, hận không thể quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cầu cái vị tổ tông này thả hấn ra, chỉ có thể nức nở đuổi tay ra sau sờ sờ cự bồng vô cùng thô dài đang nhét trong mông mình, biểu đạt tâm ý thần phục của mình.

Nhìn tiểu vương gia ngày thường vênh váo tự đắc ngạo mạn không ai bì nổi, lúc này lại ủy ủy khuất khuất nước mắt lưng tròng đuổi tay banh huyết khẩu, để lộ ra thịt non đỏ tươi bên trong, sờ vật dưới háng mình, thế mà lại cứng lên vài phần, y cảm thấy người trước mặt này lại thêm vẻ chọc người yêu thương, không lý do mà ôn nhu vài phần, cúi người ôm lấy hấn, liếm đi nước mắt trên mặt.

“Về sau người chính là của ta.” Lãnh Nhược Tình nói.

Nhưng Vương gia thật ra không rảnh để mà phân biệt cái “về sau” này rốt cuộc là cái “về sau” nào, hấn chỉ biết là bản thân mình tình ra cũng tài, người như hấn đa dạng rất nhiều, chỉ có cái tên ngây thơ vô tội là mình vô duyên vô cớ bị liên lụy, trốn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay.

## 21. Chương 21: Đại Kết Cục

Lãnh Nhược Tình trở về, làm chấn kinh cả một phòng nữ hầu, quản gia lẫn hạ nhân.

Bọn họ nói họ đã nhìn thấy hồn ma của mỹ nhân, bám trên người Lãnh gia đại tiểu thư Lãnh Nhược Tình, tới gặp Vương gia tìm về nhân duyên kiếp trước.

“Giống như Liêu Trai..... Hai người họ giống nhau như đúc!” Bọn họ nghị luận nói.

Bọn thị nữ thích mỹ nhân anh anh anh khóc thút thút nói:

“Đứa nhỏ đáng thương đó a, chắc là do thương tâm quá độ nên mới chết đi.....”

Sau đó đồng loạt dùng ánh mắt khiển trách nhìn Vương gia. Vừa đau lòng vừa hân hoan nghênh đón, an trí tân vương phi vào vương phủ, còn tự mình bỏ não Vương gia không biết sẽ giải thích trường hợp khó hiểu này như thế nào đây. Vị Vương gia đang khập khiễng không tiện hành động cũng bị ném ra phía sau, Lãnh Nhược Tình quay lại hài hước mà liếc hắt một cái.

Quản gia gạt lệ:

“Vương gia a, ngài thật không hổ là đại hải tử ta chăm sóc, cho dù là âm tào địa phủ cũng phải đem người về cho được a.....”

Vương gia:.....

Già trẻ lớn bé khắp quý phủ đều đã bỏ não được cái gì rồi?

Vừa nhìn đến gương mặt thật của Lãnh Nhược Tình, bọn thị nữ trong phủ liền nhanh chóng thu thập đồ vật từ căn phòng mới đã bố trí, dọn tới tiểu viện hoa đào năm đó mỹ nhân đã ở, hoa đào đều đã rụng hết, lẻ loi đến ảm đạm, bọn họ liền treo một chiếc chuông gió lên nhánh cây khô, gió thổi qua sẽ leng keng leng keng mà ca hát, ban đêm khi treo lên những cành cây chen chúc vài cái đèn lồng lớn nhỏ, đi ngang qua liếc mắt một cái nhìn giống như biển sao. Trong phòng phủ màn che hồng sa, đốt lên huân hương quen thuộc của mỹ nhân, trên mặt đất phủ kín lông cáo loại tốt nhất, dẫm lên vô cùng mềm mại.

Lãnh Nhược Tình rót hai ly rượu, cùng ngồi ở trên giường với Vương gia, y tựa sát vào hân, phun ra hơi thở như lan:

“Tướng công, uống chén rượu giao bôi đi.”

Vương gia tay cầm ly vàng, cúi đầu mím môi, sau đó ngẩng đầu nhìn gương mặt quyến rũ của Lãnh Nhược Tình cùng đôi mắt đen sâu không thấy đáy của y, nhìn chính mình trong ánh nến lay động phản chiếu ra từ đôi mắt đó, bỗng dưng nhớ tới mỹ nhân năm đó ở Hình Hương Uyển khoác sa mỏng, chân dẫm guốc gỗ phong hoa tuyết đại, hiện tại đang mặc một thân áo cưới hắc phát phi kiên. Hân vòng tay qua đem chén rượu để sát vào môi mình, uống một hơi cạn sạch, nhìn biểu tình kinh ngạc của đối phương mà hơi hơi mỉm cười, in lên môi y một nụ hôn đầy rượu.

Thứ rượu nóng hổi này chính là đào hoa nương năm nào, hít thở xung quanh đều là mùi của nhau. Ánh nến nhẹ nhàng lay động, tàn ảnh chiếu lên bình phong. Đầu lưỡi ẩm áp tựa như rắn tinh tế lướt qua từng tắc khoang miệng hân, Vương gia bị đẩy ngã vào đồng giường vóc thượng hạng bóng loáng, có hơi cần người, đại khái là quản gia lại bỏ vào chút đậu phộng tảo đỏ linh tinh chờ mong “Sớm sinh quý tử” gì đó đi.....

“Người không được bỏ đi nữa.....”

Hân ngửa đầu nhìn y, chỉ cảm thấy người này từ góc dưới nhìn lên cũng đẹp như vậy, ước chừng là 360 độ đẹp không góc chết, nước mắt hân theo khóe mắt chảy xuống, cảm thấy chính mình mới đúng là người bị gả đi.

“Lúc trước là ta sai rồi.” Lãnh nếu tình hôn trán hân, y nghiêm túc mà nói, không còn giống dĩ vãng mà trêu đùa nhau như bệnh tâm thần, thần sắc trang trọng, tựa như thề nhìn hân chằm chằm.

“Nếu không phải vì làm người ghen cùng người khác khí người, ta cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà biến mất. Ta thích người, cuộc đời này chỉ một mình người là đủ rồi.”

Y ôm hân, hứa hẹn.

“Ta ta ta cũng vậy.”

Vương gia có chút nói lắp, Lãnh Nhược Tình như vậy tỏa mị lực lớn đến mức hân muốn thét chói tai.

“Nếu Vương gia nói như vậy, vậy nói ta nghe, trước đây ngươi nạp thiếp lại là chuyện thế nào đi?”

Lãnh Nhược Tình cúi sát vào mặt hân, nhướn lông mày, vừa nguy hiểm vừa tà ác.

“Cái đó, đó là vì ép ngươi ra mặt! Nếu ngươi không xuất hiện, ta mà cũng muốn làm nàng sao! Ta đối với nữ nhân không cứng lên nổi!”

Vương gia muốn hồng mắt, quay mặt qua, vùi vào trong chăn không chịu ra.

“Ta đương nhiên là biết..... Hừ ngươi đó.”

Lãnh Nhược Tình đắc ý dào dạt: “Hôm nay không được tận hứng, chúng ta lại tiếp tục đi.....”

“Ngươi, ngươi là cầm thú sao! Còn nói không đủ!”

Vương gia sợ đến mức muốn nhảy dựng lên, bị Lãnh Nhược Tình một phen túm lại bên người.

“Cái giường này thật ra chưa thao qua lần nào, ta muốn ngươi lúc nào cũng cảm nhận được ta đang thao ngươi, làm cho thân mình này của ngươi không rời ta được nữa, liền trở thành.....”

“A!!!!”

---

Lại là một đêm hồng bị phiên lãng kiều suyễn ngâm nga những những tương tương.

Bọn thị nữ, hạ nhân cùng quần gia ngồi xổm một bên uống trà:

“Này đúng là quý a, nếu không sao lại kêu to mãi.....”

=====HOÀN CHÍNH VĂN=====

## 22. Chương 22: Phiên Ngoại Về “ghen”

Vương gia đáp ứng cùng Lãnh Nhược Tình thành thân làm Hoàng Thượng rất là kinh ngạc.

“Trẫm còn đang suy nghĩ – hân từ nhỏ đã quật cường như vậy rồi, nói thế lúc này chắc cũng không muốn nghe ta đi.”

Hân vuốt ria mép cùng Lãnh Tương chơi cờ, một bên lái nhải. Trên gương mặt tuấn mỹ của hân mang theo một tia chua xót như có như không.

Lãnh Tương không nói chuyện. Hân hạ Hắc tử, ngón tay thon dài hữu lực cầm cờ, trong mắt như giếng cổ không gợn sóng, môi khê mở, thoạt nhìn như muốn đẩy người ta ra xa ngàn dặm, tên dòng họ của hân có thiên ti vạn lữ quan hệ (chém).

Lãnh Tương theo sau Vương gia mông chặt chẽ ngồi ở hạng mục trước Lục hoàng tử 12 hạng trên bảng xếp hạng mỹ nam. Các thiếu nữ thiếu phụ trong kinh thành càng thích loại nam nhân lớn lên tương đối cứng rắn như này. Hân lạnh như băng sương, vừa nhìn liền có một loại cảm giác bị áp bức đến khó chịu. Nhưng Hoàng Thượng lại không cảm thấy vậy, hân mặt ủ mày ê hoài niệm quá khứ, tưởng niệm bánh bao nhỏ Vương gia mập mập đen đen cứ quần lấy hân kêu hoàng huynh lúc trước.

“Vẫn là Lãnh Tương nói đúng, đệ đệ trẫm thích nam nhân khác trẫm quá nhiều, vậy cứ để trẫm lần đi kết hôn sinh con đi!”

Hoàng đế đệ khổng đã nói như vậy, hắn có chút phần uất, mạnh mẽ vỗ vỗ vai Lãnh Tương, cờ cũng không thèm chơi tiếp, vẫy vẫy tay áo to rộng của long bào soái khí mà đi rồi.

Lãnh Tương ngồi một lát, tay phải phủ lên chỗ Hoàng Thượng vừa mới chụp lên, trong mắt lộ vẻ trầm trầm.

Hắn hồi phủ, đi vào một con đường nhỏ, không chớp mắt bước vào một tiểu viện. Đình nhỏ độc lập một phương, trải đệm chần lụa trắng, mông lung như mộng.

“Đại ca.” Âm thanh khàn khàn êm nhẹ từ trong đình truyền ra.

“Thánh thượng đã hạ chỉ. Đã như ý nguyện của ngươi chưa?” Hắn hỏi.

“Đại ca nói đùa.” Thanh âm kia nửa thật nửa ảo, mê hoặc lòng người, lại không khó nghe ra là giọng nam.

“Hắn cũng là người trong lòng của ngài, bây giờ lại thành đại ca muội phụ (anh của em rể), chặt đứt được niệm tưởng về hoàng đế, đại ca hắn là nên cao hứng mới phải.”

“Đây là tội chém đầu.”

Lãnh Tương lạnh lẽo nhắm mắt, hắn nhìn bóng người màu đỏ sau màn che.

“Ngươi nếu gả cho hắn, liền phải phong bế miệng hắn, không thể để thánh thượng biết, Lãnh gia ta tội lỗi ngập trời.”

“Tính ra vẫn kém so với mong nhớ không an phận của thần tử đối với Hoàng Thượng.”

Lãnh nếu tình cười rộ lên, “Đãi ta rời đi, tự nhiên sẽ đáp ứng điều kiện của đại ca.”

“Chỉ mong ngươi có thể trông chừng hắn.” Lãnh Tương hơi hơi mỉm cười, xoay người rời đi.

“Thân mình kia của hắn, cứng được với nữ nhân mới là lạ.” Hắn vui vẻ thoải mái nói, không chút nào để ý.

---

Hai ngày sau.

“Nhị muội, nghe nói em rể của ta vừa cưới một tiểu thiếp.” Lãnh Tương ưu nhã mà ngồi trên ghế đá uống trà.

“Bang!”

Tiếng gốm sứ vỡ vụn.

“Nghe nói chung phòng một đêm, ngày thứ hai liền nạp vào phủ. Chắc là kỹ năng trên giường cực tốt.”

“.....”

“Cũng là không dễ dàng. Nhiều năm như vậy, có Hoàng Thượng trông coi, nói là chủ nhân đáng thương phong lưu nhưng không dính hoa cỏ, hiện tại Hoàng Thượng không để ý đến, lập tức liền mang người lên giường.” Lãnh Tương tấm tắc bảo lạ, sau đó lại nhấp một ngụm trà.

“..... Đại ca.”

Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi truyền đến.

“Nghe nói Hoàng Thượng ở đó mới được tiến cử một vị nương nương, hình như được sủng ái vô cùng, không biết nương nương nọ là quốc sắc thiên hương cỡ nào, mà làm một người đệ khổng sâu nặng như vậy lại có thể đối với nữ nhân mà cầm giữ không được. Nhị muội thật ra cũng muốn nhìn một chút.”

Lãnh Tương ngừng uống trà, hai người cách tấm màn che trừng nhau.

“Thánh thượng mời ta chơi cờ, ta đi trước.”

Lãnh Tương như nhớ tới cái gì, không chút để ý mà nói ra, “Nói vậy ngươi có thể mong nhớ ngay bây giờ nhưng lại không thể nhìn xem hắn như thế nào. Vi huynh đi hẹn hò trước. Ngươi cứ vui vẻ thoải mái đi.”

“Vương gia của ta.....” Âm thanh sâu kín khàn khàn dính nhớp chậm rãi vang lên.

“Ta có thể tưởng tượng ra người.....”

“Mong nhớ tận xương tủy.....”

“Hận không thể hủy đi thứ đã ăn vào da thịt, khắc sâu vào xương tủy.”

=====TOÀN VĂN HOÀN=====

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-am-ap>*